

ȘTEFAN DUMITRESCU

BĂLCESCU FLUTURÂND

Volum de poezie

SEMĂNĂTORUL
Editura online - noiembrie 2008

Se dedică fratelui nostru Alexandru Cetățeanu, pe unde o călători prin lume să își aducă aminte de temelia pământului vâlcean, cea care l-a dat pe Bălcescu !

NEVOIA DE BĂLCESCU, MITUL ȘI FENOMENUL BĂLCESCU

Să-i mulțumim Domnului pentru tot ce ne-a dăruit nouă, poporului român, în zbuciumata și trista noastră istorie ! Să-i mulțumim pentru aceste mari Daruri, Minuni ale speciei umane, și ale creației divine, mari conștiințe ale istoriei, care sunt Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu.

Nu putem aprecia cât de săracă ar fi fost cultura și istoria neamului daco-românesc fără ei, cât de săraci și lipsiți de Dumnezeu am fi fost, și ce curs ar fi luat devenirea noastră ca popor și ca națiune în timp ! Cât de săracă și de pustie ar fi fost viața multor intelectuali români, și viața noastră ca ființe umane care facem parte din acest popor ! Ființa și viața celui care scrie aceste rânduri !

Cu siguranță că amândoi, și Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu, sunt mari daruri ale lui Dumnezeu, făcute poporului român pentru a-l scoate din lăncezeală, din decăderea și din umilința istoriei, pentru a le da noi energii... Fără ei nici secolul XIX, dar nici istoria noastră ca popor nu ar putea fi imaginată, așa cum spuneam !

Și iarăși spunem că nu vom putea ști niciodată cât de mult le datorăm acestor oameni, cât de mult au îmbogățit ei simțirea și gândirea acestui neam, cât de mult au revigorat ei energiile latente ale neamului lui Decebal, ale sufletului românesc și cât de mult ne-au impulsionat.

Din perspectiva istoriei, dar și metaforic vorbind, amândouă marile personalități ni se par a fi o Ființă proteică, metaistorică, Eminescu răsărind și crescând în continuarea ființei proteice numită Nicolae Bălcescu, Bălcescu fiind rădăcina și stratul mai pământean, material și energetic mai pietros în prelungirea căruia crește ființa Mihai Eminescu ! De altfel Domnul a făcut ca cei doi să fie contemporani pentru numai doi ani, ca și cum Mihai Eminescu ar fi crescut în continuarea ființei istorice numită Nicolae Bălcescu. Nicolae Bălcescu se naște în 1819 și moare în 1852, iar Eminescu se naște în 1850, doi ani sunt amândoi împreună pe pământ, după care Nicolae Bălcescu trece în cealaltă dimensiune iar Mihai Eminescu își continuă periplul lui de trimis din cealaltă dimensiune ducând creația primului mai departe, înălțând-o, îmbogățind-o ! Viețile lor însumează 70 de ani, adică o viață de om normală.

Cu mulți ani în urmă am scris o lucrare, un Eseu publicat într-o formă restrânsă, de rezumat, la Editura Accept din București. Se găsește pe internet la site : <http://stefandumitrescu.sapte.ro> sau <http://europecrestina.ywipage.de>, site al scriitorilor romani din Germania, intitulat „MIHAI EMINESCU—UN IISUS AL POPORULUI ROMÂN”, în care plecam de la Ipoteza că Mihai Eminescu a fost un Spirit superior trimis de Dumnezeu din cealaltă dimensiune, în istoria românilor, pentru a revigora energiile profunde, decăzute și obosite, stricate ale acestui popor. O lucrare a lui Dumnezeu asemănătoare trimiterii lui Iisus Christos în istoria omenirii, cu precizarea că Eminescu nu este nici

profet, nici parte din Dumnezeu. Cine va citi această lucrare va descoperi uimit că există o supraabundență de argumente, cât se poate de convingătoare, de pertinente, de științifice, care demonstrează cu prisosință această teză.

Ei bine Ipoteza aceasta o avansăm și despre marele patriot și revoluționar, despre marele scriitor și marele poet care este Nicolae Bălcescu. Ne pare rău că nu putem să nu observăm cu tristețe că cei care s-au aplecat asupra operei lui, îndeosebi asupra cărții „Românii supt Mihai Voievod Viteazul”, nu au sesizat, nu au văzut cât de multă poezie, o poezie substanțială, luminoasă, fertilă există în scrisul marelui patriot ! Că nu au observat ce mare poet este Nicolae Bălcescu ! Sunt pagini întregi care sunt poeme pline de poezie, cartea este plină de poezie ! De aceea noi îl așezăm cu mare dragoste pe Nicolae Bălcescu printre marii poeți ai acestui neam !

Ei bine, noi credem că Omul acesta proteic, domnul Nicolae Bălcescu, și istoric, și scriitor și gânditor politic, dar și un mare om politic, om de acțiune politică este darul lui Dumnezeu făcut poporului român într-un moment în care acest neam chiar avea nevoie în istoria lui de un asemenea Creator proteic.

Oare nu ne-a dăruit Domnul de-a lungul istoriei mari Domnitori, mari Conducători de țară tocmai în momentele cele mai grele ale istoriei noastre, când am fi putut pieri ca popor, Mari Miști, Mari patrioți, Geniali strategii, ca Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, și nu ne-a ajutat să izbândim în acele grele momente, tocmai ca să nu pierim ca neam în istorie ?. Burebista, Decebal, Basarab I, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, sunt de fapt Cuvinte cheie, Concepte într-o Propoziție uriașă, care este Istoria noastră de două mii de ani, altfel spus ei sunt de fapt Concepte într-un Lung Mesaj prin care Dumnezeu comunică, vai, dureros, cu noi !

Ei bine, în acest șir sacru Nicolae Bălcescu este, ca și Mihai Eminescu, sau Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul un trimis din cealaltă dimensiune ca să ne revigoreze energiile slăbite ale Neamului, ca să ne lumineze interioritatea de neam, mintea clarvăzătoare din noi, ca să ne dea o Direcție în istorie. El și Mihai Eminescu, cei mai mari Gânditori politici pe care îi avem, sunt cele mai profunde Miști politice pe care le-am avut, și care ne-au dat Direcția istorică, ne-au luminat Calea pe care trebuie să mergem în istorie.

Faptul că amândoi au avut „vieți cristice”, vieți de jertfă, semănând foarte bine cu viața Domnului nostru Iisus Christos, adică au suferit și au trudit mult în timpul lor, au avut o viață scurtă, ființa lor arzând ca o flacăra, iar viața lor pământescă de o clipă a fost repede trecătoare, ca a lui Iisus Christos, ne întărește nouă credința că acesta este adevărul. Viața ca o ardere, care ia forma jertfei, faptul acesta îl numim noi „viață de jertfă”, viață jertfelnică. Oamenii aceștia s-au jertfit pentru neamul lor și pentru oameni ! Și jertfa lor a ajuns în cer.

Vedeți, ei nu au avut o viață lungă, ca a lui Vasile Alecsandri de pildă, sau ca a lui Titu Maiorescu, o viață trăită în demnități și în îndestulare, bucurându-se de privilegiu, sau de rodul trudei lor, așa cum ar fi meritat. Nu !

Ei au avut vieți scurte, (ca și Isus Christos) amândoi, și Bălcescu și Mihai Eminescu, vieți în care au trudit din greu, au ars, în care au dat totul din ei, în care au suferit mult și au fost umiliți ! (ca Iisus Christos, batjocorit și biciuit, încoronat cu spini !) Ei au fost trădați, și într-un fel asasinați amândoi ! Eminescu se știe sigur că a fost asasinat, Titu Maiorescu fiind foarte vinovat de asasinarea mascată a lui Eminescu. Bălcescu a fost „*asasinat*”, fiind trimis de adolescent, de tânăr în pușcărie, unde a contractat tebeceul. Viața lor se împletește cu opera lor, cu ideile, cu simțămintele lor, cu orizontul vizionar pe care ni l-au dat, și calea luminată pe care să meargă acest neam !

În al doilea rând, ca și în cazul lui Iisus, Opera lor, opera istorică și de gândire politică la Bălcescu, opera de gânditor politic și vizionar a lui Eminescu din Opera lui de gazetar, dar și opera poetică, ce luminează cu atmosfera ei eminesciană întreaga lui Operă, după moartea lor au continuat să lucreze în sufletele românilor, al generațiilor care ne-am succedat de la ei încoace în istorie.

Autorul acestui volum și al acestor rânduri mărturisește că a fost profund impresionat de opera celor doi Mari Oameni ai acestui neam din primele momente în care a luat cunoștință de ea, (aceasta petrecându-se înainte de adolescență), apoi din adolescență când dezvoltarea intelectuală ne-a permis o înțelegere mai profundă a operei lor, și apoi toată viața, când am fost pur și simplu fascinați, robiți de profunzimea, de vastitatea, de frumusețe, de vizionarismul și forța operei lor. Subliniem acest lucru, căci este un argument fundamental al tezei

că ei au fost niște trimiși în istoria acestui neam, faptul că **opera lor a lucrat la creșterea și zidirea interioară a sufletului românesc, a cosmosului spiritual al acestui neam ! La formarea gândirii patriotice, a sufletelor și minților zecilor de generații de români ce au venit după ei ! Că opera lor a lucrat profund, puternic și în tăcere la educarea poporului român în istorie !**

Vedeți, acest fapt se petrece de la moartea lor neîncetat pe pământul românesc, ca și în cazul lui Iisus Christos. Opera lui Cristos, care este formată din Viața lui întrepătrunsă cu ideile, și cunoștințele, informația pe care ne-a dat-o El în scurta lui existență, a început să lucreze mai mult și mai puternic de la moartea lui impresionantă încoace. Și de atunci Opera lui Iisus, Marea lecție pe care ne-a dat-o El, lucrează încontinuu.

Este ceea ce se întâmplă cu cele două Mari Spirite ale neamului nostru, Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu... Morțile lor ne-au impresionat puternic pe toți cei care am învățat carte în țara aceasta, și am putut ajunge la conținutul bogat, la esența, la substratul și la flacăra operei lor. Am putut să avem imaginea vieții lor care ne-a luminat mințile. Ele au dat o „aură de martiri vieții și operei lor”, o dimensiune escatologică, de sfinți ai neamului lor. Și ei sunt într-adevăr ca și Constantin Brâncoveanu martiri ai neamului lor. De aceea noi am propus și vom milita toată viața pentru sanctificarea lor, a lui Nicolae Bălcescu și a lui Mihai Eminescu, așa cum s-a întâmplat cu Ștefan cel Mare și Constantin Brâncoveanu !

Apoi, trebuie subliniat acest fapt, foarte evident și impresionat, amândoi, și Bălcescu și Eminescu, au morți jertfelnice, cristice, ca și Iisus Christos, adică morți nedrepte, împotriva firii, spectaculoase, tragice, impresionante, în esență ele fiind jertfe, care le-au iluminat apoi viețile îmbrăcându-le în aura tulburătoare a sfințeniei. Morțile lor sunt deci morți cristice. Opera lor a început să lucreze puternic după moartea lor, mai mult decât în timpul vieții lor, și de atunci lucrează încontinuu.

S-a mai întâmplat un alt fapt care îi apropie de Christos. Și ajunși aici precizăm că noi credem cu sinceritate că în ordinea divină, dacă Iisus Christos vine chiar din Ființa Tatălui Cereșc, adică a Creatorului, că este chiar Dumnezeu, ei, ca trimiși în istoria acestui neam, vin de pe un nivel aflat mai jos. Ei nu sunt Dumnezeu cum este Iisus Christos. Dar opera, jertfa lor (Iisus Christos este o Jertfă a Tatălui Cereșc) lucrează în istoria acestui neam, așa cum lucrează jertfa lui Iisus Christos în Istoria spiței omenești.

În cazul lui Mihai Eminescu, la fel ca în cazul lui Bălcescu, s-a întâmplat un lucru foarte ciudat aparent, care nu s-a întâmplat cu mulți scriitori, istorici, oameni de știință dați de acest neam. S-a întâmplat în cazul lui Constantin Brâncoveanu, în cazul lui Nicolae Bălcescu, al lui Mihai Eminescu, și în cazul lui Constantin Brâncuși, aici procesul fiind în derulare.

S-a întâmplat acest fapt, neobservat de nici un critic literar la noi. O să luăm cazul lui Eminescu pentru că *Fenomenului Eminescu* i-am dedicat sute de pagini, de studiu, de cercetări, din perspectivă psihologică, din perspectiva sociologiei culturii, a filozofiei, a antropologiei culturale, reluate, adâncite, duse mai departe.

În cazul lui Eminescu s-a întâmplat acest fapt. Ca și cum s-ar fi produs un fapt miraculos, opera lui, și viața lui au început să se întrepătrundă între ele, într-o osmoză sacră, într-o simbioză profundă, proces care s-a întâmplat și în mintea noastră. La aceasta s-a adăugat ca un fel de efigie, chipul lui Eminescu. (un chip de o frumusețe neobișnuită, de înger). Și atunci când vorbim despre Eminescu noi avem o **imaginea generică, holistică, sinergetică, simbolică a acestui construct organic conceptual rezultat din contopirea chipului, a operei și a vieții creatorului.**

S-a născut astfel fenomenul Eminescu. Lucrul acesta s-a întâmplat, și subliniem ideea aceasta, și în cazul lui Iisus Christos, Fenomenul cultural, religios Iisus Christos fiind CEL MAI MARE FENOMEN DIN ISTORIA UMANITĂȚII .

Ei bine fenomenul Eminescu este cel mai mare fenomen spiritual din istoria acestui neam, a cărui durată se întinde pe două milenii și mai bine.

La fel s-au întâmplat lucrurile și în cazul lui Bălcescu. Opera lui (vai, din păcate atât de puțin cunoscută, mai ales de generațiile din urmă) în mintea și în sufletul nostru se întrepătrunde cu viața lui de martir, cu flacăra mesajului său istoric și politic, cu Efigia chipului său, și avem astfel în fața ochilor **IMAGINEA FENOMENULUI BĂLCESCU.** De exemplu chipul său „întunecat și arzător”, ca o forță imensă care mocnește dincolo de ochii săi, ne dă imaginea arzătoare, sacrificială a Fenomenului Bălcescu, care lucrează de mai bine de un veac și jumătate la baza sufletului nostru, fără ca să ne dăm seama.

Aceste mari Fenomene spirituale, Fenomenul Bălcescu, Fenomenul Eminescu (de fenomenul Caragiale, negativ, credem noi, prin efectele lui am uitat. Îl studiem în eseu „Eminescianism, Caragialism, Brâncușianism”) au îmbogățit enorm de mult cultura acestui neam, arzând mocnit în substratul și în subconștientul colectiv al poporului român, în universul cultural românesc. Prin aceste Fenomene cultura și istoria unui popor se reînnoiesc și se îmbogățesc pe toată durata ei.

Fenomenul Bălcescu și Fenomenul Eminescu se îmbogățesc și ele continuu în istorie, cu cât lucrează mai adânc, mai mult, cu cât îmbogățesc universul cultural românesc. Aceste fenomene culturale sunt ca niște „uzine”, care creează valori, spiritualitate, evoluție a neamului ! Ele, aceste fenomene intră într-o rezonanță și comunicare profundă și complexă cu mințile și sufletele noastre de ființe umane, îmbogățindu-le, modelându-ne gândirea. Nu întâmplător despre opera acestor oameni (în care am văzut că se include și viața lor și efigia chipului lor, formând un Întreg organic, viu) s-au scris studii care depășesc ca număr de pagini, de sute sau de mii de ori numărul paginilor scrise de acești doi titani. Fenomenul acesta se întâmplă cu toți marii creatori ai istoriei naționale și universale.

Și nu întâmplător lor li se dedică poeme, povestiri, romane, (romanul „Un om între oameni”, al lui Camil Petrescu) piese de teatru (ne aducem aminte piesa de teatru, valoroasa, a d-lui Doru Moțoc, „Bălcescu”.) volume de poezie, așa cum este volumul de față. Tocmai pentru că opera lor și viața lor, Fenomenul spiritual veșnic lucrător, care sunt Bălcescu și Eminescu, formând o Unitate spirituală lucrătoare, în istorie și în viețile noastre, au pătruns adânc în sufletul neamului și al fiecăruia dintre noi, într-o comuniune vastă, dialogând și rezonând permanent. Ei fac de acum parte din viața noastră, din modul de a simți și de a gândi, din substanța ființei noastre. Ei ne-au făcut viețile mai frumoase, mai bogate, mai profunde, iubitoare de neamul nostru și de cultura lui !

Ei au îmbogățit enorm și au întărit acest popor în mersul lui prin istorie. Poporul român, cu Nicolae Bălcescu, cu Fenomenul Bălcescu și Fenomenul Eminescu este mai mare și mai puternic în istorie, în fața celorlalte popoare.

Aplecându-ne pentru o clipă asupra Gândirii politice la români, în ultimele două veacuri, vom observa sărăcia acestei gândiri, lipsa ei de profunzime, de nuanțări, incapacitatea ei de a descoperi soluția salvării poporului român.... Astfel a existat de-a lungul veacurilor, și există în continuare, ceea ce am numi noi **Problema românească. Ce este problema românească ? Aici este tragedia. Dacă noi i-am întreba pe istorici, pe sociologi care este PROBLEMA NUMĂRUL 1 a acestui popor de-a lungul ultimelor două milenii, ce ar răspunde oare ?**

Sau care este problema poporului român și a națiunii române în acest moment istoric, cel mai greu moment istoric, cea mai grea perioadă din istoria noastră ? Nu ne-ar răspunde nimic, pentru că nimeni nu și-s pus această problemă, dar aminte s-o mai și rezolve.

Nimeni, nici un partid politic, nici o personalitate din cultura română nu și-a propus și nu a găsit rezolvarea acestei Probleme. (această problemă am rezolvat-o noi în cadrul Biroului de Viitorologie de la București). Astfel curentul de gândire Liberal, Doctrina liberală, promovată de PNL este de sorginte francmasonică, străină de spiritul și firea poporului român. Doctrina socialistă și doctrina comunistă, sunt tot de sorginte francmasonică. De aceea aceste Curente i-au făcut poporului român mai mult rău decât bine !

Ei bine, singurii care au pus premisele unei Doctrine politice autentic românești, care crește din sufletul, din firea și aspirațiilor poporului român, sunt Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu. Din păcate Doctrina națională a rămas doar la stadiu de premise, de început. Meritul lor însă este foarte mare !

Ne este și teamă să încercăm să ne imaginăm ce ar fi fost revoluția din Țările Române, din anul 1848, fără Nicolae Bălcescu, flacăra care a ars și a dat energie și forță revoluției de la 1848, singura Revoluție din istoria noastră. Pentru că așa zisele revoluții, de la 23 august 1944 (când armata și țara au fost date rușilor) și de la 22 decembrie 1989, prin care au fost trădați (vai, ce păcat că trădarea a fost o dimensiune permanentă a neamului daco-român de la Burebista până azi. Enorm de mult rău ne-a făcut în istorie trădarea !) și arestați mareșalul Ion Antonescu și dictatorul Nicolae Ceaușescu, nu au fost decât două Lovituri de stat rușinoase, penibile, care au nenorocit acest popor, căruia i-au făcut un rău enorm, condamnându-l la suferință și umilință, la distrugere pe zeci de ani !

Cu siguranță că fără Bălcescu revoluția de la 1848 ar fi fost un circ și un eșec de care astăzi ne-ar fi rușine, și care ne-ar fi făcut poate mai mult rău decât bine în istorie, așa cum ne fac în continuare Antirevoluțiile de la 23 august 1944 și 22 decembrie 1989.

El a fost Sufletul revoluției, dar și Mintea limpede care a gândit ideile ei, obiectivele de atins, liniile ei de forță. A fost spiritul care a avut o contribuție covârșitoare la nașterea, dezvoltarea și derularea revoluției, la Puterea ei de a transforma apoi realitatea socială și istorică a acestui popor. Să ne gândim numai la faptul că sufletul acestei revoluții, lucrarea ei, s-a simțit, s-a prelungit până către anul 1900. Chipul lui Bălcescu stăruie ca o efigie peste imaginea revoluției de la 1848 din Țările Române.

Dacă revoluția aceasta ar fi avut mai mulți oameni de talia și de forța lui Bălcescu ea ar fi fost o revoluție victorioasă. Dar chiar și așa, învinsă fiind, suflului ei, frumusețea ei, ideile și energia ei au continuat să lucreze în inima românilor, în substratul istoriei până târziu... Dacă nu ar fi fost în istoria noastră răscoala lui Tudor Vladimirescu, cea care deschide porțile unei perioade de efervescentă în viața societății românești, care s-a finalizat cu revoluția de la 1848, și dacă nu ar fi existat Revoluția de al 1848 din Țările Române, Istoria noastră ar fi fost mult mai săracă, mai urâtă, și mai înapoiată.

Oamenii aceștia Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu, Mihai Eminescu au făcut enorm de mult pentru poporul român, pentru creșterea și evoluția acestui neam ! Niciodată nu ne vom putea răsplăti față de oamenii aceștia, niciodată nu le vom putea mulțumi îndeajuns părinților care i-au crescut și i-au format. Nici lui Dumnezeu care ni i-a dăruit !

Nu are poporul acesta nici lacrimi și nici flori, și nici grămezi de aur ca să le răsplătească truda și contribuția la creșterea și fericirea acestui neam, atât cât au fost și cât sunt ele !

Nu îmi imaginez nici cum ar fi arătat viața mea de ființă venită pe acest pământ, altfel umilă, însetată de cunoaștere, și tragică, dacă Domnul nu ni i-ar fi dăruit pe acești mari sfinți ai istoriei noastre, Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu... Este puțin spus că îi iubesc sau că îi divinizez ! Recunoștința mea înaintea lor nu are margini pentru ei și pentru părinții care i-au dat !

Volumul de față s-a născut cu peste 30 de ani în urmă, probabil din momentul în care am scris prima poezie dedicată lui Bălcescu, al cărui suflet și a cărui operă îmi pătrunseseră demult carnea, și de acum făceau parte din ființa mea, din natura ei.

Este desigur un lucru firesc că sufletul meu s-a pătruns de Fenomenul Nicolae Bălcescu, și s-a îmbogățit cu el. Volumul de față este într-un fel oglindirea acestui Fenomen în sufletul și în conștiința noastră de ființă umană în trecerea ei prin această lume, și o răbufnire la suprafață, în cultură, a lui.

Desigur că mulți vor fi mirați să descopere un Bălcescu ancestral și cosmic, străbătut de o forță telurică, proiectându-se pe cerul națiunii române, iluminându-i viitorul până departe. Un Bălcescu tragic, imens, viforos, cosmogonic !

Dar câți dintre noi s-au gândit că mesajul operei lui Bălcescu, sufletul și energia care vin din profunzimile subconștientului colectiv al acestui popor, zdruncinându-i și spărgându-i tiparele alcătuirii sale pământești, ca și în cazul lui Eminescu, deci că Mesajul și Fenomenul Bălcescu, vin din zona mitologică a substratului traco-daco-român, că vin din tragedia și din spaima acestui neam și că ele sunt efortul teribil de a ajuta acest neam să se salveze în Istorie !?

Când îl citim pe Bălcescu (sau când îl citim pe Eminescu), când lecturăm poezia lui sau opera politică, noi vedem doar frumusețea și limpezimea arhitecturii ideilor, viziunea de ansamblu a operei, dar nu ne-am gândit niciodată că ele vin din străfundul ontologic și mitologic tragic al acestui popor ! Că sunt gura de aer pe care acest popor o absoarbe, o inspiră ca un înecat, spaima lui ca n-a ajuns încă la mal.

De multe ori ne-am întrebat, de unde arderea aceasta la o biată ființă umană, alergătura lui Bălcescu, zbuciumul, trăirea lui intensă ? Dacă nu cumva arderea aceasta este expresia dorinței imense a acestui om, care venea din subconștientul colectiv al acestui neam, de a-și vedea poporul salvat, de a-și ajuta popor să urcă mai sus pe treptele istoriei ! Pentru că numai atunci poporul român ar fi fost salvat !

Vedeți dumneavoastră, aceste mari Fenomene culturale, cum sunt Bălcescu și Eminescu, vin de departe din adâncul istoriei noastre, ele sunt expresii ale adâncimilor și aspirațiilor milenare ale acestui neam, ele sunt proiecția spaimelor și suferințelor, a visurilor și speranțelor organismului daco-românesc în drumul lui prin timp, și bat până departe... Lucrarea lor se hrănește din zonele adânci ale bogăției spirituale ale acestui neam, din aspirațiile lui tragice.

Forța și imaginea acestor mari Fenomene, care se auto-crează în continuare și îmbogățesc interioritatea acestui popor, unul dintre marile popoare ale lumii, transcend micile noastre limite ale înțelegerii, ale îngusteii noastre logici și filozofii. Mereu îi vom redescoperi pe Bălcescu și Eminescu, mereu vor crește ei în inimile și sufletele noastre, în cultura română, lucrând permanent, cât va exista acest neam pe pământ, la creșterea și întărirea noastră ca popor. Ei sunt fenomene ontologice și cosmice, pe cât sunt fenomene istorice și culturale !

Binecuvântați să fie Nicolae Bălcescu și Mihai Eminescu, dimpreună cu părinții și neamul care i-a dat în Împărăția cerească, unde cu siguranță sunt mari spirite ! Și de unde cu siguranță ne urmăresc și ne ajută ! Nu putem decât să-i mulțumim Domnului că ne-a inspirat în scrierea acestei cărți de poezie care reușește să ne releve doar o parte a imaginii Fenomenului Bălcescu...

Fenomenul Bălcescu este mult mai profund și mai vast decât ne putem închipui noi cu biata noastră minte umană !

Despre el, abia cu apariția acestui volum de poezie, primul volum de poezie din Istoria literaturii române, închinat în întregime lui Nicolae Bălcescu, abia de acum încolo va începe să se vorbească ! Fie ca Domnul nostru Iisus Christos să însoțească tot timp această carte închinată unui dintre Marii Martiri ai neamului românesc, din Marii Sfinți ai suferinței trăite pe acest pământ pelasgo-traco-daco-românesc ! !

23.10.2008

Ștefan Dumitrescu

BALCESCU

1

De ce ți-e frică, Doamne, de mine
vin ars pe dinlăuntru de lumine

și fața din cer până-n pământ
mi-e răscolită ca un steag de vânt

și mâinile cum mi se scurg ca râuri
abia pierdute în pustiuri

și parcă sunt un munte zdrențuit
din răsărit și până-n răsărit

2

Și deși sunt eu încă n-am venit
Se aude întunericul ce mă urmează ca un huruit

Și buzele mele iluminate-n cer
Parcă sunt în noapte pe-un munte lămpi de oier

Doamne, în țara mea când voi ajunge
Voi fi demult răstignit pe cer, sânge !

E DOMNUL NOSTRU SACRU, E DOMNUL NICOLAE

Este un ceva straniu n-această țară veche
care umblă prin aer vuind și prin pământ
un fel de suflet sumbru, un fel de vijelie
un fel de torță veche a unui fel de sfânt

Și munții se fac plaiuri întinse și blajine
niște mări antice pe care calcă El
și e-o lumină-n lume pustie fără margini
dintr-o altă viață și fără nici un țel

Și dealurile sfinte cum se-nalță la cer
În lumina care de-apururi cântă trează
Și se aude-o voce urcând de pretutindeni
Cine e acest rege care ne guvernează !

Pe văile lumii se văd urcând popoare

Prin înalta lumină ca printr-o mare ploaie
Și crește-un fel de munte din Câmpia Română
E domnul nostru sacru, e Domnul Nicolae !

Este un ceva straniu n-această țară tristă
Care umblă prin ceruri cântând și prin păduri
O religia veche un fel de suflet torță
Urcând prin munții țării din mii și mii de guri !

BĂRBATUL DIN FAȚA POPOARELOR

Iată un bărbat în fața popoarelor
De pe ramurile scheletului lui se scutură frunze în toamne
O albină se lasă pe un deal
În câmpiile lumii celeilalte răsare soarele

Lămpile se sting încet în arbori
Ființa de sticlă aleargă prin fața istoriei
Cu o torță în mână iată se vede
Reflectată în cer cum cade

Pe dealul lumii cântă cucuveaua
În cimitire morții dau lampa mai mică
Și se aude cum se face târziu în univers
De parcă-ar clipoci un râu

Fața poetului răsare tristă pe cer
Cel care-a dat istoria cu un ceas înapoi
Iată-l ca un câine fugind în fundul lumii
Bărbatul din fața istoriei se ridică sumbru-n picioare
pe planetă !

EU VIN SFÂNT

Eu vin sfânt într-un nor de lumină
Dintr-o țară antică de dincolo de Olt
Și strigând din istorie ca dintr-un pustiu
Revolt lumea și nu mă revolt

Și cânt orb de pace și de iubire
Urcat pe un Arbore Munte de miere
Cu mâna întinsă peste popoare
Și peste moarte și peste înviere

Iată pe Ocean un crin înflorit
Noi cădem veșnic prin univers
Și ne ucidem și suntem mândri
De marele nostru destin invers

Și strig prin văzduh ca printr-o portavoce
Să ne iubim ca Unul a toate existând
Mai este-o clipă numai să mai avem răbdare
Și vom fi zeii noștri în veci și în curând

Noi suntem o frânghie pe dupe-un Dumnezeu
Ca dupe-un mare scripet în cerul sideral
Noi suntem un elastic întins cumplit în timp
Și astfel noi ne rupem pe noi din animal

Ca dintr-o carieră ca dintr-un fund de mare
Meteoritul care pierind devine rază
Străluminând oceane el naște altă lume
Ce nu ne mai slăvește și nu ne mai veghează

Un paravan pe care rulează-un film eu sunt
Între materie și-ntre a fi
Lumina trecând prin rănile mele
Astfel e noapte și astfel e zi

Eu vin sfânt într-un nor de lumină
Dintr-o țară antică de dincolo de Olt
Și strigând din istorie ca dintr-un pustiu
Revolt lumea și nu mă revolt !

FRATELE MEU

Fratele meu de pământ
Și de fluturat în vânt !

MIORIȚA

Soției mele, Miorița !

Nici întuneric nici lumină pură
Mireasma mai degrabă și cântare
Te-aș lua în brațe însă îmi ești zare
În tine căile mi se pierdură

Parc-ai fi cosmos și parc-ai fi înger
Cum văd deodată până-n început
Un țipăt sunt deși atât de mut
Prin tine-n universul mare sângere

Și cad prin mine ca un meteor
Și tot de tine dau ca de lumină
Să fug aș vrea dar totu-mi ți se-nchină
Si eu fiind de tine îmi e dor !

MIHAI VITEAZUL ÎN RAZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ

Atâtea steaguri pe coline
în vântul lumii bubuind
Pe culmea dealului cum vine
Domnul Mihai cel fără chip

Iată-l cum intră-n bătălie
Asemeni unei togi pe-o poartă
Lumea miroase-a veșnicie
Parc-ar începe încă odată

Când cețurile se luminează
Și-n vecii lumii am învins
El o apucă trist pe dealuri
Împovărat și parcă nins

NEBUNIA LUI DEGEABA

Ce era cu mine, Doamne,
Ca un vânt urcam pe Jiu
Și țipând în gura mare
Întrebam de-un mort mai viu

Și pierzându-se-n pustiul
Nesfârșitei mări de Jii
Cât vedeai cu ochii numai
Vii mai siniștri ca vii

Pieream un fel de lumină
Înspre cețurile clare
Răsărind pe marea naltă
Mai vie decât o mare.

Cerul mai viu decât cerul
Muntele mai viu ca piatra
Eu încremeneam la gândul
Nebuniei lui degeaba.

DAMNARE

Vedeți poporul acela pe deal în răsărit
Ducând pe umeri un sicriu gol
Curge lumina în sicriu și se aude
Primăvara susurând un râu

Iată acel popor pe munți.
Umbre lungi se pierd în câmpie
Unde se duce el în după amiezele
Pustii și sfâșietoare aiurind ?

Nu vedeți acel popor în fundul lumii
Trecând înalt ca o umbră
Înconvoiat sub un sicriu
Care e însuși acest univers ?

BĂLCESCU ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENȚĂ

Acele făclii fumegând în albastru
Ca niște plopi pe linia zării
Chipul lui ca un fulger scurgându-se
Din cer în mijlocul bătăliei

Mâinile prin aer ca vițele
Și acele armate vălurind ca holdele
Și carnea ca un munte negru răspândind
Întuneric de parc-ar bate vântul

Toate petrecându-se la umbra lui de arbore
Al lumii în Câmpia balcanică
Inima lui ca o lampă agățată într-un plop
În lumina ei ne-am purtat bătăliile

Spiritul lui mergea prin zloată
Și întuneric ținând lampa soldaților
Care înaintau către moarte și aveau
Să iasă printr-un munte în lumina primăverii !

CERUL ÎNCLINAT

Iată un trup pe țărături izgonit de mulțime
Cum pare pe cea zare plutind și răstignit
El se retrage singur pierind în sus pe țărături
Înspre un fund de lume înspre un răsărit.

Și urletele lumii ca fumuri reci de vetre
Sub un cer care arde și după el se duce
Căci strania fantomă plecând cu ea ia cerul
Ținându-l sus în slavă înclinat ca o cruce !

ARBORELE PE CULMI

Singur un arbore pe-un pisc să fii
Și toata vânturile lumii să te bată
Velă-a planetei antic încordată
Pierdută în străfunduri de câmpii

Planeta să atârne-n univers
Pe tălpile-ți senin însângerate
Privirea calea lumilor arate
Mai dând materiei pierdute sens

La umbră-ți viermuiește lumea mută
Învăluită-n rana ta ca-n scut
Departe într-un sat ca într-un cult
O mamă arborele-n vânt ascultă !

ȚARĂ MICĂ ȘI SINUCIGAȘĂ

Țară mică și sinucigașă!
Vai de capul tău, sărmană țară,
Toți te jefuie și scuipară,
Iar la urmă o făcuși și tu!

O istorie întreagă căutară,
Să te ardă și să te sfâșie,
Nici țărâna să nu-ți mai rămâie,
Numai amintirea-ți de ocară!

Și ce n-au putut să-ți facă-n veac,
Liftele păgâne și străine
O făcuși tu, țara mea, mai bine,
Cu o sete fără de egal!

Vai de capul tău, nenorocito!
Din tot ce-am fost nimic n-o să rămână,
Nici măcar o mână de țărână,
Care să le spună că am fost aici !

CI RÂDE ȚARA MEA

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohotește dacă poți
Să se-ntristeze ai tăi hoți
Pe care masca îi ascunde

Ci râde țara mea ci râde
Chiar hohotește-n gura mare
Adânc e ceea ce te doare
Și nenăscut e al tău gâde

Și râde țara mea și râde
Și pari un crin pe metereze
Dușmanii-n spume să turbeze
Fie ce-o fi să se întâmple !

NAȘTERE

Porni corabia pe dealuri
Nu era cer nu era veac
Totul era un fel de fund
Al unei văi de tărâm trac
Venea lumina-n vrăjmășie
Curgea de sus țâșnea din văi
Era un fel de lapte abur
Ascunzând lumea-n vecii săi

Și atunci pe culmea unei raze
Pe vineție muchi de munți
I-am văzut ochii lui hipnotici
Deasupra acelu deal de frunți

Bălcescu răsărea din neguri
Vedeai organe prin lumini
Si-un arbor proiectat pe ceruri
De care neamuri să anini

Și-n acea naștere de cosmos
O frunte despicând prin ere
Straniu oraș pe fund de lacuri
Și cal pe țarmuri de-nviere

Cât de nemernici mai târziu
Pierduți pe dealurile sfinte
Vom privi sufletul lui trist
Din capul lumii cum se-ntinde

Trece cutremurând prin lucruri
Un dor asemeni unui cal
O nebunie un văzduh
Despicând lumea ireal

Și-n acel fund adânc de lume
Pe-un fel de masă de câmpie
Răsări fruntea lui mai tristă
Mai roșie mai veșnicie

Și el venea înspre popoară
Deși pierea înspre adânc
Și apunea un fel de soare
Bolnav pe umărul lui stâng

Și el pierea înspre apus
Și-un munte răsărea urcând
O frunte fără margini, Doamne
Acoperind și-ntunecând !

ATÂT DE UMILIT

Oi fi eu geniu însă nici așa
Atât de umilit să fiu de viață
Aproape, Doamne, nu mai am speranță
Trecut-au ani frumoși din viața mea

Și ce noroc cumplit avui și eu
Doar hoți și imbecili să întâlnesc
Atât de-amarnic viața mi-o jelesc
Și mă topesc pe lume ca un zeu

În secole îmi vor dura statui
Ce nu vor ști de umilința mea
Lumina cum își uită a sa stea
Pe plânsul meu prin veacuri eu mă sui !

TOȚI ȘI-AU BĂTUT JOC DE TINE, ȚARA MEA!

Toți și-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă nu o stea,
Nu e vecin să nu fi rupt din tine
Câte-o îmbucătură, când i-a fost lui mai bine,
N-a fost anotimp să nu te trăsnească
Trădarea și iubirea de iască
Nici n-apucaseși bine să te fi născut
Și-i erai Europei scut,
Iar ea, drept răsplată și mulțumire,
Te-a înjunghiat pe la spate, să-ți vii în fire,
Și când îți era lumea mai dragă, și mai bine,
Te-a vândut ca o curvă, fără rușine!
Vai de capul tău a fost din început,
Mai bine nu te-ai fi născut!
Asia și-a trimis scursorile sale
Să se odihnească în tine, ca-ntr-o vale
Pe de o parte te lăudau toți,
Pe de alta, te jefuiam, ca niște hoți,
Trăsni-i-ar Dumnezeu să-i trăsnească,
Pe limba ta, a românească,
Și când le-o fi lumea mai dragă
Să le dea otravă și podagră !
Și ca și cum nu ți-ar fi fost de-ajuns,
Te-ai răstignit tu singură, Iisus!
De fiecare dată când ți-a dat Dumnezeu câte-o minte bună,
Ai pizmuit-o, și-ai înjunghiat-o pe lună,
Nici un neam nu și-a asasinat geniile sale,
Cum ai facut-o, neamul meu, Dumitale!
Poate și de aceea Domnul te-a blestemat,
Să mergi ca racul, prin timp, împiedicat!
Toți și-au bătut joc de tine, țara mea!
Parcă-ai fi fost o cârpă, nu o stea,
Ci măcar acum, în ceasul din urmă,
Să nu rămâi de turmă,
Să te pierzi, să dispari din Istorie, fără rost,
Ca și cum n-ai fi fost!
Fă-ți din trudă și din geniu, căpătâi,
Să ajungi nația Dintâi !
Doamne, Tată Ceresc, Bunule Dumnezeu,
Ai, Doamne, milă de neamul meu !

NE ADUCEM AMINTE

Ne aducem aminte și plângem pe o lume
aiurarea acestui mileniu care trece
un chip trist apare pe munți într-un noiembrie
și eu presimt prin veacuri senzația de rece !

CAUZA

El venise suflare înaltă între oameni
Prima ființă eternă născută în Carpați.
El ne jignea și moartea și averea
Nimicnicia noastră de viermi și îmbuibăți

El ne anunța ca ceasul bătând că vom muri
Că sensurile noastre sânt sensuri de hârciogi
Și-atunci salvarea noastră rămâne numai Neamul
În fața cărui veșnic să cânti și să te rogi.

Era însăși ideea de-a fi mereu mai sus
El ne trăgea din vremuri ca dintr-o vizuină
El ne trăgea din somnul de veac și din căldura
Culcușului istoric în vânturi și-n lumină

În schimbul lenei noastre și-a binelui lasciv
În schimbul unei jertfe teribile ne da
Și măreția lumii și nemurirea ei
Dar ce să facem, Doamne, noi viermii ei cu ea ?

IMN

    tipătul subțire al abisului
sunetul melancolic de corn al anticei Hiperborei pe malurile
        frunzei de dafin și-n tindele
            norilor tronurile viețuitoarelor mesianice
o lumină
sublunară urcă la fiecare sfârșit de mileniu din semințele
    lucrurilor
    petalele apocaliptice ale sufletului
peste măcăcini peste fețele fiilor
    întinse pe lunci sub clar de lună unde arborele
ontologic freamătă !

și-n turnurile pocăinței paserile cu steagurile fluturând
peste deznădejdi
aminte ne vom aduce de pașii înțeleptului prin
care se vede cosmosul
numai frunzele toamnei și numai amintirile peste cariere
astfel căderea în văi și pacea pe mări și ridicarea
grădinilor la cer
boala poetului trece prin holde ca un nor de lăcuste
locuitorii liniștii cântă
vegetația în genunchi în fața lumii pe cer carele
strămoșilor trecând arborele lumii
nori mari de pulbere
răsărind
la marginea câmpiei

IISUS-BĂLCESCU

M-aș tot pierdea prin neguri și lumine,
Căzând prin mine veșnic m-aș tot duce,
Eu răstignit pe Tine ca pe-o cruce,
Tu răstignit pe țipătul din mine.

Te simt în mine ca melancolie,
Sfâșietoare, naltă, dureroasă,
Murmură dulce firea-mi de mătăasă,
Un urlat sunt, înfipt în veșnicie !

N-afară și-nlăuntrul lui răsfrânt,
Silabă sunt și literă cu care,
Vorbești cu tine. Naltă întrebare,
Ecou însângerat al unui gând .

M-aș tot pierdea prin neguri și lumine,
Căzând prin mine veșnic m-aș tot duce,
Tu răstignit pe mine ca pe-o cruce.
Eu răstignit pe țipătul din Tine !

ERAM UN FEL DE AER LÂNGĂ MUNȚII CARPAȚI

Eram un fel de moarte eram un fel de-a fi
eram un fel de aer lângă munții Carpați
un cer pustiu deasupra unor popoare albe
pe-al cărui fund de mare cântând mă așteptați.

Și băteau vânturi sfinte stranii din altă țară
și buzele mele prea fluturau în vânt
eu mă uimeam de toate eram un fel de mare
eram un fel de munte eram un fel de sfânt.

Și-o ceață și mai albă urca din fața mea
ca într-un vis antic nu se mai vedeau munți
eu te gândeam pe tine un foc aprins pe zări
ca să lumini lumea și ca să nu mă uiți !

PĂRINȚII

Părinții pe fundul lumii
Culcați cu fața în sus
Razele care pleacă din ochii lor
Rulează pe cer istoria neamului !

INERTIE

Pornise vânătoarea
De două mii de ani
Și rămâneau în urmă
Vârfuri de munți pe cer

Și se vedea pe dealuri
Cumplita lumii fiară
Și se pierdea în zare
Și-n cețuri de apus

Caii-nfloreau albaștri
Triști proiectați pe răpi
Ducând pe ei poporul
Arzând și violet

Răsunau codrii roșii
De țipete și toamne
Și-un corn se-auzea straniu

Din începutul lumii

Și răsărea pustie
Țipând înalt sub cer
Și se-ndoiau demenții
C-ar urmării ceva

Și-n liniștea de sfere
Și toamne de uraniu
Apărea însăși fiara
Pe fața vreunui lac

Și iar porneau sălbatic
Popoarele pe cai
Târziu se mișca bolta
Înalt deasupra lor

Și chiuiiau prin codri
Chipurile prearoșii
Și se topeau sub ele
Caii de-atâtea vremi

Și trecea vânătoarea
Prin secolii de apus
Proiectată pe dealuri
Un dor al nimănui

Și venea din adâncuri
Nesfârșit ca un plâns
Cornul cel melancolic
Aprinzând lumea-n slăvi

Cum se vedea un fulger
Arzând în veci pe zare
Și se vedeau schelete
De cai lucind pe munți

Și iar apărea fiara
Fosforică și sfântă
Și se lumina marea
De-atâtea suferinți

Și se pierdea pe țărături
Mistica vânătoare
Roșii nori de pulberi
Se ridicau din zări !

CE ȚARĂ, DOAMNE , ȘI CE NEAM TRIST !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Și ca un strigăt. Și ce neam trist !
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ,
Viețuind pe pământ în zadar !

Două mii de ani de umilință adâncă.
Degeaba. Degeaba atâtea războaie,
S-ajungem un popor de buboie,
Pline de ură ca o speluncă !

Degeaba Eminescu. Degeaba Ștefan.
Dacă ne mâncăm între noi ca niște hiene,
Săraci că n-avem pe fund nici izmene.
Două mii de ani de istorie-n van !

Ce țară, Doamne, ca un pahar.
Și ca un strigăt. Și ce neam trist.
Răstignit pe munții Carpați ca un Christ.
Viețuind pe pământ în zadar !

DE-AM FI AVUT ODATĂ MĂCAR ȘI NOI NOROC

De-am fi avut odată și noi noroc, Cumplite
Măcar odată-n veacul atât de-ntunecat
Când munții gem de apă de parc-ar fi adâncuri
Și tu plutești pe-o țară ca pe-o apă umflat.

De-atâta umezeală putrezește și noaptea
Și-ntunericul lumii mustește grohăind
Și se aude în lucruri ca-n niște săli pustie
Cum sapă umezeală dinspre moarte venind

E-atâta umezeală în timp că suntem orbi
Și se aude lumea cojindu-se ca zidul
Verde de atâta apă ni se arată destinul
Și tu te vezi din ceruri cumplit de trist păzindu-l

De-am fi avut o dată și noi noroc, Cumplite
Măcar odată-n veacuri să fi avut noroc
De nu ne dai puhoiul și ne făceai mocirlă
Ne-ai fi vărsat pe creștet tot cerul tău de foc

Totul e-o gelatină un nămol ontologic
Nu se mai cunosc margini nici lucruri nici morminte
Ne amintim oceanul duhnind din Începuturi
Și-ntrezărim prin timpuri mâlurile preasfinte.

PIEIRE

Și se duc popoarele
Scăpărând apusurile
Și-o apucă-n jos pe-o vale
Care urcă sus în cer !

CREDEAM

Credeam că viața îmi va fi frumoasă
Voiam în tinerețe să înving
Mi-e în istorie atât de frig
Când nimănui de mine azi nu-i pasă.

Voiam să fericesc mulțimi norod
Să duc istoria în zări departe
De-aceea învățai atâta carte
Din toate astea azi nimic nu pot.

Ci mi se rupe sufletul de jale
Eu tot voi crede însă în putință
A lumii este azi a mea ființă
Așa cum lacrimile-s ale tale !

ȘI M-AM VĂRSAT SĂLBATIC ÎN GOLUL LUI IMENS

Și m-am vărsat sălbatic în golul lui imens
Ca într-o vale-naltă ca într-o mănăstire
Și umblu orb prin lume cântând nebun în ceruri
Și poate niciodată n-o să-mi mai vin în fire.

Și cântă-nalt pământul de prispe carpatine
Pe care merg în mână cu-n crin ca printr-o mare
În care el e suflet și este Dumnezeu
Într-o cosmică și-ntr-o sublimă aiurare

El a plecat departe-ntr-o mare bătălie
Din care se va-întoarce peste milenii multe
Și m-a lăsat pe mine în locul lui icoană
Să-l aibă lumea-nfață să nu se înspăimânte.

El a plecat pe dealuri într-o tristețe mută
Învăluit în steaguri și fără nici un nume
Trupul meu înflorit în Câmpia română
E dorul lui de viață e dorul lui de lume !

Eu răspund pe pământ în numele lui
De munți de lumină de ape de piatră
Când voi merge în ceruri eu voi fi întrebat
Și voi răspunde la judecată.

Și m-am vărsat sălbatic în golul lui imens
Ca într-o vale vastă ca într-o mănăstire
Și umblu orb prin lume cântând nebun în ceruri
Și poate niciodată n-o să-mi mai vin în fire !

IMNUL TINERILOR CARE S-AU JERFIT PENTRU ȚARĂ !

La baza veacului acesta,
Asemeni unui Dom urcând,
Nu vedeți oasele acelor tineri,
Ca niște furci pe dealul țării sfânt !

Și cum se duc asemeni unor coruri,
Printr-o ninsoare mare aiurând,
Și cum lumină ei ninsoarea aceea,
Ca o amiază a lumii mai curând !

Și cum cântarea lor cuprinde lumea,
Și munții ei înalți ca un veșmânt,
Și nu mai știm de nu-i o nebunie,
Ori sărbătoarea lumii pe pământ !

Și patriile cum se-nseninează,
De acele oase galbene pe rând,
Ale părinților care se duc spre moarte,
Într-o cântare veșnic delirând !

DE CE VII, DOAMNE ?

De ce vii Doamne din viitor
Tot ducând de lanț un popor

Dar tu vii și de la apus
ducându-l de mână pe Isus

Tu vii Doamne și din răsărit
De mână cu ce a pierit

Și Te văd venind și din miazănoapte
Urcând în mâini cu o carte

Noi pe munte privim în cer
Suntem goi și e ger.

CÂND MĂ PRIVESC ÎN COSMOS SI-N ISTORIE TRIST

Când mă privesc în cosmos și-n istoria asta
Pe dealurile lumii cum flutur ca un vis
Totul îmi pare straniu absurd apocaliptic
Căile lumii însăși parcă s-ar fi închis

Ah, când în veacul acesta și când în vreme este
Atât de târziu, Doamne, te miri că mai exiști
Mai suntem lumea asta-n care suntem de veacuri
Oameniiăștia care suntem atât de triști

Popoare care unul pe altul se subjugă
Oameni care cu sapa își mai câștigă ora
Hoții ce trec valoarea dintr-o mână în alta
Când genii suntem astăzi în veacul tuturoră

Cum e posibil oare ca după atâtea ere
Omul să nu fie titan nemuritor
Să mai moară ca vita să mei fie nerod
Să mai fie contabil gropar sau vânzător ?

Noi trebuia prin veacuri ca fulgerul să trecem
Azi ca ființe eterne cântam prin univers
Mânați-vă mai iute popoarele prin vremuri
O, șefi de state care nimic n-ați înțeleș

Lăsați-vă orgoliul cât lumea la o parte
În Istorie omul n-a venit ca să moară

Cinic burghez să fie sau lăcătuș mecanic
Într-o viață străină absurdă și amară

Când trebuia o dată altfel să gândim totul
Voi mai gândiți jalnic ca-n erele trecute
Treziți-vă o dată anulați înarmarea
Lăsați-vă conștiința în univers s-asculte

Poate prinde de-acolo din adâncuri chemarea
Care este sensul ființei umane în noian
O, rătăciți noi suntem. Mai rătăciți amarnic
Ca-n erele în care nici nu ne îndoiam

Totul este să trecem cât mai iute prin timp
Cu Dumnezeu de-a pururi cântând în univers
Înspre eternitatea ființei umane a lumii
Cât istoria n-o ia țipând cumplit invers

Când mă privesc în cosmos și-n istorie stând
Pe dealurile lumii cum flutur ca un vis
Totul îmi pare straniu absurd apocaliptic
Căile lumii însăși parcă s-ar fi închis !

ȘI NE IA PREABUNULE LA SÂN !

Doamne, care ne-ai făcut pe lume, Doamne
Știm că suntem neamul păcătos
Tu ridică-ne în palma Ta, Iubite,
Ca pe fiul Tău cel sfânt, Hristos

Și-n oceanul lacrimilor noastre
Adunate de la început
Tu ne spală Doamne plin de grijă
Ca pe pruncul Tău acum născut

Și ne fă Preabunule curați
Cum este paharul pe colină
Parc-ar fi un munte de cristal
Numai încântare și lumină

Și ne ia Preabunule la sân
Cum ai lua un pui de ciocârlie
Și ne fă din Neamul Tău Pierdut
Neamul Tău Ales pentru vecie !

CEL FĂRĂ FAȚĂ

Să-mi pare câteodată această mare viață
Un deal pe care ninge și este o lumină
Ca un arbore-n vânturi acolo sus în ceruri
Ce ne adăpostește și care ne animă

Cel fără Față merge cântând nebun pe dealuri
Cu Dumnezeu în mână cum cu o lumânare
Și-n urma lui se vede o formă fără ceruri
Care este un câine care este o mare.

Și-o casă se luminează în apusul lumii
Deasupra lui răsare fața lui ca un munte
Eu merg cântând pe dealuri o flacără spectrală
La țărături de pustiiri antice și pierdute !

ISTORIA NOASTRĂ

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de naltă-ți este strălucirea,
Pe-atât de urgisită ți-a fost soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

Potop după potop izbiră-n tine,
Că trebuia în scrum să te prefaci,
Albite-n soare dealurile să lucească,
De oasele țăranilor săraci !

Și-n loc nenorocirile să te doboare,
Tu te hrănești cu ele, senină și-mpăcată,
Unii se așteaptă să dispari din lume,
Însă tu crești adâncă și înaltă !

Țară frumoasă, fără asemănare,
Pe cât de-naltă-ți este strălucirea,
Pe atât de urgisită-ți este soarta,
Cum steaua strălucind cheamă orbirea !

NICOLAE

Nicolae
Nicolae
Geme
Bolta și
Se-ndoaie
Ai plecat
Pe lume-n
Sus
Ca român
Și ca
Isus
Și te-ai
Dus
Și te-ai
Tot
Dus
Din apus
În alt
Apus
Se dă
Cerul
La o parte
Cosmosul
Pe jumătate
Tu treceai
Din cer
În cer
Fulger
Sumbrou
Și stingher
Și pierai
În
Infinit
Ideal
Nemărginit
Nicolae
Nicolae
Geme
Bolta și
Se-ndoaie !

MARII BĂRBAȚI AI NEAMULUI

Ce mari bărbați avu această țară
Reușeau epoce să înfioare
Îngenuncheau la glasul lor popoare
În timp ce viscole urlau pe-afară

Și împotriva neamurilor toate
Ce sub picioare ne-ar fi vrut țărână
Făcură Țara iată să rămână,
Ei munți pe o câmpie-mi par în moarte !

Ci mă inundă o tristețe-adâncă
Unde sunt acei mari Bărbați de care
Azi Țara mea cruntă nevoie are ?
Ei iată, dorm. Sau de nu dorm mănâncă !

TOȚI TE CREZURĂ, NEAMUL MEU, NEROD !

Ai obosit, neamul meu, peste măsură,
Prin istorie asta, numai sânge și glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Și te călcară-n picioare cu ură !

Și ca să nu te mai schingiuie, liftele străine,
Să nu te mai calce ei în picioare,
De teamă să nu te omoare,
Începuși chiar tu să dai în tine !

Să-i îmbunezi, să le faci lor plăcere,
Le-ai luat și ura, și te-ai urât !
Cu-o sete fără margini. Într-atât
Că ai ajuns un munte de fiere !

Popor sinucigaș și mutilat,
Tu ești mai crud cu tine ca dușmanii,
Trec veacurile lungi, și trec și anii,
Tu te măcelărești adânc, constant !

Ai obosit, neamul meu, peste măsură,
Prin istoria asta, numai sânge și glod,
Toți te crezură, neamul meu, nerod,
Și te călcară-n picioare cu ură !

MATERIA NE LASĂ MATERIA SE DUCE

Materia ne lasă materia se duce
Curgând pe-o vale stearpă către o mare-anume
Ce ne pândește, Doamne, și ne așteaptă-avidă
În cealaltă parte de cosmos și de lume.

Curge din noi un fluviu atât de mohorât
Ducând pe el un munte până la cer de spermă
Noi le privim în zare pierind printre coline
Și cum lucește-n zare durerea lor eternă !

ȚARA ROMÂNEASCĂ

Parcă ar fi un trup în temelie
Pe piept ținând Moldova și Ardealul
Stejar fiind pe culme le e dealul
Ce le susține-n cer ca pe-o făclie.

Și trupul ce se pune scut în față
Purtând pe cap cununa unor munți
Talpa crăpată-adânc a celor munți
Mergând pe mări în timp ce lumea-ngheță.

Matcă-a Ardealului și a Moldovei
Unindu-le sub boltă într-un tot
De-atâta univers eu nu mai pot
Cât eu fie-voi veșnic tu cânta-vei !

NU MAI SUNT FIINȚĂ !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă, sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

De-a fi lumină într-un veac,
Asemeni erei pe pământ,
Materie ce clipocește,
Suflet în vânturi fluturând !

Un fel de vis, de imn țipând,
De muzică sfâșietoare,
Aer și cosmos înflorind,
În nebunia de-a fi floare !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

EU MERG CÂNTÂND PE LUME ÎN FORMA UNUI MUNTE

Si iarăși se întoarce nemernic acea stare
Eu merg cântând pe lume în forma unui munte
Care pocnește-n vânturi e o Cale lactee
A unor vechi popoare demente si oculte.

Și e o nebunie întinsă ca o mare
Toata lumina lumii din câte mii de ere
Și din tot universul adunată în mine
Un bulgăre de viață de strigăt și tăcere.

Și va veni o vreme pustie și înaltă
Când atâta lumină se va-ntoarce-napoi
Si voi rămâne singur un crin uitat pe-o coastă
Să oglindească cerul și timpii de apoi !

IMN

și apele mari ridicate la ceruri
și nimeni dintre cei o dată pe coastele Hiperboreei pieriți
în nourii de smirnă ai credințelor nici sabia Înțeleptului
agățată de cer nici apusul clocind lumea pe aburi

o, iubito, de ce mergi înaltă în urma mea și
o poartă scârțâie straniu pe orizont ?

CONDUCĂTORILOR CARE ÎȘI BAT JOC DE NEAMUL LOR !

Canalia, canalia șireată !
Să-i plescăie viermii în cap
Să moară de lepră și hap,
Potaia turbată !

Să n-aibă o clipa de tihnă
Plămâni să-i fluture-n vânt
S-ajung-un lepros amărât,
Liftă haină !

Să fie spurcat de o țară !
Dihor împuțit, blestemat
Excrement, mocirlă, scuipat,
Luate-ar dracu de fiară !

SE VEDE-UN TRUP PLUTIND

Se-ntinde marea-naltă prin lucruri în pustie
Un fel de masă mare la care nu e nimeni
Cum o câmpie stearpa pe sub un cer atomic
În care orice urma de viață a pierit

Și ca un fel de cruce corabie apostol
Se ved-un trup plutind de mii de ani pe spate
Și-acolo în înalturi pe ceru-apocaliptic
Privirea lui rulează un film despre o țară

Și merge trupul Doamne de parc-ar avea zbatuiri
Pieptu-i lucește-n raza unei luni canceroase
Și sus pe cer se vede un trup aidoma

Un trup plutește-n ceruri cu fața-n jos privindu-l
Din ochii lui pe marea sălbatica se varsă
Coloana de raze iluminând feeric

Fața de sfânt înalta a mortului pe mări

Și urcă aceasta mare prin orașe și timp
Și nu știi dacă trupul pe mări susține cerul
Sau trupul cel din ceruri plutind acolo-n slăvi
Susține lumea cu-ale ei câmpii

Ce e acest veac straniu ca un cosmos bolnav
Pe zare umblă recea coloană de lumină
Și dacă ea e trupul unui bărbat viteaz
Care-a murit de veacuri sau trebuie sa vină !

O ȚARA MEA, O ȚARA MEA INFIRMĂ !

O, țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine și mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

O, țara mea, jelanie adâncă !
Mai strălucind o clipă în neant
Răsună vast tărâmul celălalt,
Viermii în noi tăcuți și grav mănâncă !

Doar hoții și lichelele la noi prosperă
E-o tragedie să te naști valoare
Totul în tine, țara mea, mă doare,
Mai bine-aș fi trăit în altă eră !

Mă-nchid în cochilia mea și plâng!
Ferice fie hoții astei nații
Se-ntreacă în urale și ovații,
Poet nefericit, popor nătâng !

O, țara mea, o, țara mea infirmă,
Frumoasă ca un țipăt orbitor
Mi-e groază, țara mea, în tine și mi-e dor,
Pe noi doar deznădejdea ne animă !

IMN

acum iubito se vor bucura păsările

bisericile în crânguri se vor aprinde întinsele
câmpii de sare din trupuri vor luci în pământ se va
vedea sâmburele de magmă popoarele cântând ca
păsările suspendate pe un geam

turmele Asiei pe paginile scrisorilor de adio

și trecătorile fertilității în munții sudului fluturând

iată corăbiile uscate pe crestele creierilor

zâmbetul tău deasupra câmpiei pașii înțeleptului
    în palma fratelui său curcubeul familiei peste râu
ninsori mari căzând în văile seminței și nimeni dintre
    fii tăi la marginea câmpiei

nori mari deasupra haosului cel care a ucis se
    ascunde după munte

    pe câmpie câinele căutându-și idealul

casa femeii transparente la marginea suferinței
    în poarta ei muntele înflorit și pe țărni zburând
carele zeilor adolescenți

mari sunt faptele iubitului el șade la marginea
    câmpiei aprinzând lumea

NINGE

Se lăsa într-o parte aceasta omenire
Și-n văi coboară moartea și e tot mai târziu
Și ninge pe orașe de la-nceputul lumii
Și ninge adânc în lume și ninge în pustiu !

RANĂ SUNTEM

Doamne, am strigat și am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până și lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie

Și Ardealul, Doamne, e o Rană
Îmbrățișat cu Rana despăcată-n două
Care e Moldova, ochiul nostru scos
Și întins ca dar de frică vouă

Rană e Valahia cea mută
Marea e o Rană de cristal
Susținând Ardealul și Moldova
Sus în vânturi ca un pedestal

Nesfârșită Rană ne este trecutul

Viitorul-o câmpie Rană
Rană este Dumnezeu nostru
Care ne e Tată și ne este Mamă

Răni sunt ochii noștri-nscorburați
Dunărea și Oltul duc puroi la vale
Limba și Cuvântul meu sunt Răni
Povestindu-i Răni dumitale.

Doamne, am strigat și am urlat
Rană suntem, Doamne, sub Vecie
Până și Lumina care curge
E cuțit ce intră-n carne vie !

ARDEALUL

Cum este temelia la o casă
Cum e substanța pietrei într-un munte
Cum este osul frunții pentru frunte
Când jelea și durerea te apasă

Priviți Ardealul mândru pe colină
O flacără olimpică el pare
Tulpina unui arbore pe zare
El care e sub cer o rădăcină.

Înalt și-adânc în vânturi ca tăria
Într-o istorie ce ne consumă
El e aracul bine-nfipt în humă
Iar Țara Românească-i este via !

IMN DE PATRIE

Marianei

Ca iarba să crească imnurile mele
Pe câmpiile verzi ale patriei
Soarele să încălzească pământul jilav
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

Aici altarele de lumină înfloresc
Peste grădini buzele noastre
Murmură imnul patriei, vai
Și corul fecioarelor susține cerul !

Sufletul înflorit prin văzduh
În patria curată coboară
O lumină mare se face în văzduh
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

DE-ATÂTA NEMERNICIE

De-atâta
Nemernicie
E lumina
Vișinie
Și e lumea
O pustie
Doamne
Câtă
Nebunie
Stă
Cerul
Să nu
Mai fie
Muntele
O carne
Vie
Putrezită
Pe câmpie
Omenirea
O piftie
Nu moare
Și nici
Nu-nvie
Pierdută
În
Veșnicie
De-atâta
Nemernicie
Câta e
Și-o să
Mai fie !

DEMAGOGILOR

Să vi se facă limba mincinoasă
Cum e pustiul Gobi pârjolit,
Jigodii însetate de mințit,
Servite de un creier de pucioasă !

Să ningă peste toți cu hoituri moi,
Să vi se-agațe amfore de dinți,
Să vezi, jigodie, cum e când minți,
Când promiți ceruri și când dai noroi !

Și pentru fiecă cuvânt să vi se dea,
Să beți un fluviu de venin scârbos,
Să vi se pună păcură pe os,
Limba să vi se-atârne de o stea !

BĂLCESCU VENIND DIN VIITOR

Și mergeau oamenii cântând
Prin vântul care-i lua pe sus
Numai tărie și lumină
Numai credință și apus

Și cum ardeau în soare dealuri
Pe care șiroia extazul
În vântul care bubuia
Bătând adânc din viitor

Se deschidea pe zare-o ușă
Și se vedea prin ea intrând
O toga fluturând sălbatec
Purtata prin țării de vânt !

MAI SUNTEM ANIMALE

Mai suntem animale și mai umblăm prin văi
Și urcă din orașe coloane mari de ură
Mai este-n lume noapte mai cântă cucuvăi
Slăvind atrocitatea celor ce ne vândură

Noi să rămânem singuri iubite sus pe dealuri
Numai o clipă-n veacuri iluminați de-apus
Ai, pe câmpia lumii vezi specia umană
Cum nici în veacul ăsta la țarmuri n-a ajuns

Și aerul pe care ne facem că-l sorbim
Nu este decât noaptea urcând din animal
Și ceea ce luminează numim nu-i decât dorul
De el trecând pe dealuri asemenea unui cal

Și turmele de oameni aiurând prin orașe
Și cum vuiesc de ele străzile principale
Nu sunt decât aceleași din vremurile-albastre
Hălăduind la Indus turme de animale

Nu vezi iubite noaptea cum ne crește din carne
De-a pururi ca mireasmă universală a ei
Că-atâtea mii de veacuri n-au putut să tocească
animalul din lume acest Munte în timp

Și cărțile pe care le scriem zgribuliți
Cum strălucește fiara ca iubire de sine
Și cum ținem atomul în mâini ca pe-o secure
Cum cucerim planeta să facem vizuine

Mergem pe stadioane urlând ca prin păduri
Vânători de oameni și spectatori de vânătoare
Și când mai cade unul urlăm din mii de guri
Fiare prea fericite în lume că sunt fiare

Și mai avem în gură colții de animale
Și mai avem instincte ruginite demult
Și le purtam pe dealuri ca și cum ar fi steaguri
Și le purtam prin lume tot fluturând în vânt

Și-o silă imensă mă face să plâng
Și urlu în zori ca un stâlp pe un deal
Instincte și patemi îmi spun aiurând
Că nu sunt orice aș face decât un animal

Și sângele care se scurge în noi

E sânge de fiară și noi suntem mare
În care se varsă instincte și patemi
Și-n care se varsă și moartea călare

LICHEAUA TOT LICHEA RĂMÂNE !

Licheaua tot lichea rămâne,
De este iarbă, de e câine,
De este ieri, de este mâine,
Licheaua tot lichea rămâne !

Licheaua tot lichea rămâne,
Dacă se duce, dacă vine,
De este om, de este pâine,
Licheaua tot lichea rămâne !

Licheaua tot lichea rămâne,
De este totul, de e nime,
De nu se poate și de ține,
Licheaua tot lichea rămâne !

De e ministru, de e câine,
De este rău, de este bine,
De este nimeni, de-i oricine,
Licheaua tot lichea rămâne !

EU STRIG DINTR-O CÂMPIE

Și strig dintr-o câmpie întinsă și naivă
Și strigătul meu de mii de ani enorm
Parcă e-un fum de casa pierdută într-o iarna
Pe-o lume fără margini căzută adânc în somn

Și strigatul meu crește un arbore sălbatec
Parcă e-o lava aprinsă ce se aruncă-n cer
Bate-un vânt pe dealuri lăsând pustiu în urmă
Și e deodată-n lume târziu adânc și ger

Și aerul se-aruncă din acest cer în altul
Ca din fața unei calești trecând nebune
Negând slăvile sfinte pentru care lucrase
Negând aceasta viață negând aceasta lume.

Și strigătul meu urcă e strigătul luminii
El ia în coarne cerul aruncându-l departe
Se umple universul de el și se-nfioară
Și nimic n-are margini și nimic n-are moarte.

SCRISOARE COPIILOR NENĂSCUȚI

Copii mei de aer copii mei de vis
Pe unde sunteți oare în care cer anume
Și ce gândiți de-acolo despre lumea aceasta
Dacă se mai gândește despre această lume ?

Aici mai mor de foame copii care vin
Din cerurile stranii de unde ne priviți
Aici sunt cimitire ce înconjoară globul
Și noi doar ne prefacem de a vă fi părinți

Copii mei de-a pururi cine știe de când
Poate că de milenii sau că din alte ere
Voi așteptați să vină cineva să vă nască
În lumea asta unde credeți că nu-i durere

Poate că și acolo la voi este rău
Sunt tirani fără seamă ce stăpânesc popoare
Și idealuri stinse ce întunecă viața
Și lumea întreagă însăși cumplit de-adânc se doare

Și în genunchi pe-un munte cu mâinile întinse
Către-un apus în flăcări scufundat în furtună
Voi vă rugați să vină cineva să vă nască
Și pe podeaua altui pământ să vă depună

Chiar și așa să fie copii mei de aer
Chiar dacă-n lumea aceea zăceți în închisori
Mai așteptați o vreme pentru că-n lumea asta
Mai groaznic e ca-n lumea voastră de mii de ori

Mințiți-vă că-i bine faceți-vă că sunteți
Un fel de bombe puse sub lumea aceea mare
C-aveți o misiune să vi se pară timpul
Și viața c-ar fi veșnic un fel de sărbătoare

Mă gândesc trist adesea ce lume-o fi aceea
Ce nu se mai termină de mii și mii de ani
Și care crește-ntruna cu cât mai mult se-mparte
De parcă n-ar fi lume ci un munte de bani

Și câte-odată, Doamne, ca-n niște mari apusuri
Îmi e un dor atavic de niște plaiuri line
Și-atât aș vrea acolo să vin și să vă caut
Și să vă văd ce faceți și dacă vă e bine !

Și dacă vin de-acolo copiii mei din lumea
Acea care-mi pare mamă și moartea ei
Se-mparte omenire în victime și bestii
În femei și-n popoare în sfinți și derbedei.

Și dacă așa este eu de aici vă rog
Copiii mei rămâneți acolo-n veci de veci
Fiți revoluționarii acelei lumi absurde
Ori cât ai vrea pe care nu poți s-o înțelegeți

Luptați-vă acolo faceți în așa fel
Să nu se mai nască în lumea aceea tristă
Un proletar în zdrențe sau canceroși atomici
Și omul mediocru care din veci există

Și-n lumea asta care duhnește ca un stârv
Cu schelete pe dealuri și ani atât de rari
Nu să se nască, Doamne, să plouă fără seamăn
Numai cu genii groaznici și revoluționari

Copiii mei de-a pururi mai rămâneți acolo
Nu auziți în aer o muzică străină
De ascultați prin veacuri veți auzi un murmur
Lumea asta cum plânge ca o sinistră vină

Și de veți fi genii sau feți frumoși lucind
Mai rămâneți acolo până ce vă voi spune
Eu voi mai lupta-n lumea aceasta s-o fac bună
Să semene prin timpuri cât de puțin a lume

Pentru că așa cum este vă spun ea nu merită
Niște minuni superbe și gingașe ca voi
În lumea asta strâmbă ar trebui să vină
Și să se nască, Doamne, doar monștri de noroi !

Deși vă văd aievea cum vă jucați pe dealuri
Și-un dor cumplit m-apucă de voi câteodată
Ei mă revolt în cosmos și-n istoria asta
De marea fericire de-a fi în lume tată

Ce lume criminală copiii e lumea voastră
Dintr-o lume eternă v-aruncă-n lumea care
Nu-i decât o mașină o groaznică mașină
De-a ucide copiii din veci pusă-n mișcare

Ce lumi mai sunt acestea copiii mei vă-ntreb
Când din eternitate una v-aruncă morții
Iar alta ne ucide după ce ne-amăgește
Că fericiți și genii vom fi în veci cu toții ?

Iar noi care ne zicem c-am fi părinți ai voștri
Nu suntem decât poarta prin care voi anume
Din zarea fără seamăn antică și frumoasă
Cădeți în groapa asta care se cheamă lume

Noi suntem cursa care va prinde-n ea teribil
Instrumentul care va predestină morții
Astfel c-atunci când naștem sau când iubim femeia
Noi suntem aprioric și-n veci călăii voștri

Noi ne mințim că naștem copii în lumea asta
Că facem din ei genii vai când nu facem, Doamne
Decât mâncare morții în mii și mii de feluri
Acestei morți de-a pururi hămesită de foame

Iată eu strig în lume și-n istoria asta
Ca tată posibil protestez vehement
Că nu e drept în lume să dai copiii morții
Și unei lumi absurde ! Nemernic nu e drept !

Mă voi mai bate-n lumea asta copii mei frumoși
Și voi reuși poate să schimb această lume
Ca să puteți pe urmă să vă nașteți într-însa
Și-a vă alege-o soartă și-a vă alege-un nume

Și dacă va fi poate să fiu învins în lupta
Aceasta fără seamăn purtată pentru voi
Acolo unde sunteți în veci de veci rămâneți
Și fiți copii lumii aceleia de-apoi !

Și-într-un târziu eu însumi mă voi întoarce trist
Și-nvins acolo mamă de unde m-am născut
Cu toată Omenirea în urma mea călare
Până vom trece, Doamne, dincolo de-nceput

Însăși copiii noștri cei nenăscuți din veacuri
Ne-ar aștepta pe dealuri cu flori ieșiți la porți
Copii vom fi cu fii noștri în lumea aceea
Și-n veci noi hotărâ-vom de-a nu ne naște toți !

Astfel lumea aceasta va înceta de-a fi
Lumea care morții îi aruncă mâncare
Și-ntr-o lume eternă vom fi mereu ca vii
De parc-ar fi în veacuri veșnică sărbătoare

Copiii mei de aer copii mei de vis
Pe unde sunteți oare în care cer anume
Și ce gândiți de-acolo despre lumea aceasta
Dacă se mai gândește despre această lume ?!

Aici mai mor de foame copiii care vin
Din cerurile stranii de unde ne priviți
Aici sunt cimitire ce înconjoară globul
Și noi doar ne prefacem de a vă fi părinți !

FII , ȚARA MEA !

Fii țara mea cuminte și adâncă
Vin epoce ca niște mari furtuni
Începe din străfunduri să te-aduni
N-auzi tu viermii lumii cum mănâncă !

Și fii în zarea lumii temerară
N-au viitor în timp cei ce sunt lași
O, țara mea, mă rog să nu te lași
Auzi cum urlă vremile pe-afară !

Tu fii mereu senină și-mpăcată
Și treci prin vremi ca plugul prin ocean
Fii mai puternică din an în an
Mai mândră, mai frumoasă, mai bogată !

IMN

O, voi cei ce mergeți de mii de ani pe
câmpia nesfârșită
a iubirii de oameni ca pe fundul unei mări cosmice

duceți steagurile pe muntele Binelui și cântați
apoi coborâți în materie pe scările de argint
de aici înainte încep holdele spiritului și
miresmele bucuriei
nu mai conțin paserile superioare
luminează țărnicurile
sfinte ale cărților albinele mitului roind
în ramurile creației

eu voi veni într-un steag milenar râurile de
miere din fundul lumii vor lucii ca săbiile
eoliene ale divinului în soare pe
umerii părintelui
meu cetățile viilor se vor dărâma
în veci

o, e atâta nostalgie în univers ca otrava
galbenă pe fundul paharului chiar dacă
ramurile mării bubuie în vântul cosmic

MESIANISM

Se duce iarba cântând
Pe câmpiile-nghețate
În sus pe dealuri sublunare
Rămâne lumea pustie !

ȘI TREBUIAU SĂ MEARGĂ POPOARELE DE MÂINI

Prin atâta lumină oamenii s-au topit
Era o omenire astăzi sunt numai pietre
Pe coastele antice ale acestei lumi
Ce-n mările acide ea nici nu se mai vede

Noi trebuia să mergem de mâna prin țării
Părinții și copiii așa să se fi-ntins
Un gard care împarte nemernica pustie
Să nu fim astăzi, Doamne, pierduți în necuprins

Și trebuiau să meargă popoarele de mâini
Să fi zărit pe dealuri zidul înalt de vină
Cum se duce pe lume dintr-o zare în alta
Și cum aruncă-n lături nămeții de lumină

Unde mai sunt, părinte, seninele cetăți
Să ne-velim cu ele și să plecăm prin vremi
Să bubuie lumina izbind afară-n porți
Și eu pe fundul lumii o piatra fericită

Voi aștepta prin veacuri o data să mă chemi !

CE ȚARĂ MICĂ, PLINĂ DE URĂ !

Ce țară mică, plină de ură,
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebadă pe-un pedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

Ce țară mică, plină de dor,
De balcanisme și de miasme
Otrăvuri clipocind în fantasme,
Călăii prosperă, valorile mor !

Ce țară mică, ce țară meschină,
Coșmar macabru nespus de dulce
Viața îl urcă, moartea-l aduce,
Râsul l-îngheață, plânsul l-animă !

Ce țară mică, ce țară nebună !
Sulemenită și amăruie
O existență care nici nu e,
Din răsărituri ce stau s-apună !

Ce țară mică, plină de ură !
Strălucind dulce ca un cristal
Cântec de lebădă pe-un pedestal,
Plină de-otravă ființa-ți murmură !

IMN

și turmele ancestrale pe țărurile
principiului aidoma
increatului tutelar la poalele muntelui eul e
o piatră oarecare
numai cât pasărea este înaltul somn și
oaspetele carierelor
albe ale spiritului n-a mai sosit de mii de
ani în ținuturile milei
e o lumină monumentală și arbori osuari
urcă în cerurile
armoniilor incolore
muritorilor să le lași cerul pe masă
apoi să pleci într-un apus cântând nebun pe
plaiurile lumii
drumurile apriorice vor poposi lângă
trupul tău în care muzica ninsorilor va lumina
principiile divine
adevărurile interioare ca zăvoaiele pe fluviile
transhumanței
și , Doamne, în această parte
a universului florile s-au uscat în paharul
de pe masă cerbii au putrezit pe
dealuri păsările
azi sunt popoare antice în fresce
de muzee mesianice în codri
materiei urlă fiarele a pustiu și un singur om a mai
rămas pe
lume !

CINE ESTE CEL CARE

Cine este cel care bate
În cer la noaptea jumătate

Și intră în lume un chip
Din vremi și din nisip

Și se face dintr-o dată lumină
În zare și-n gradină

Și ochii lui trec prin văzduh
Ca un munte și ca un duh

Ducând de lanț un popor
Din fundul lumii din viitor

În urma lor răsar sate
De cer atârdate

Națiile se pierd în trecut
Ca și cum n-au știut !

IMN

mâinile sacrificiului

fața iubitei plutind pe mări pe țărmuri popoarele
    tipând
pe cer răsărind fața efebului popoarele înclinându-se
    într-o parte

în spatele popoarelor muntele răsărind gura lui ca o mască
    pe cer

POLITICIENILOR !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară,
Pocitanii și jigodii sterpe !

Huideooo ! asasini ordinari !
Pune-v-ar dracu pielea pe vânt
I-auzi copiii țării cum plâng,
Sta-v-ar scheletele-n pari !

Aleagă-se praful o dată !
De toate javrele acestui neam
Doamnee ! mai bine nu mai eram,
Plâns înfundat, istorie beată !

Fir-ați ale dracului de lepre !
Ce-avuserăți, mă, cu biata țară
Crăpa-v-ar capul buba amară
Pocitanii și jigodii sterpe !

ȘI VOM PĂTRUNDE SINGURI ÎN STRANIA CÂMPIE

Și să pătrundem singuri în strania câmpie
Să nu știm niciodată în ce mileniu suntem
Și păsări prin orbite întruna sa ne treacă
Din lumea cealălaltă către unde plutim !

PURĂ PIEIRE

Țara răsărea din lumini
Nimeni nu-și mai amintea
Creierii crescuți pe dealuri
Lanuri unduindu-se

Și bătea un fel de sunt
Din adâncul timpului
Și-apărea în fundul lumii
O toga venind prin vânt

Lumea se afunda în lumini
Răsărea un crin pe coaste
Numai totul se mai poate
Pura pieire-n lumină !

BLESTEM

Cine nu lasă popoare
Să muncească și să fie
Ajungă-i carnea piftie
Și copiii la-nchisoare

Și pe cine-l rabdă mâna
Să juipoaie neam sărac
Surgă-i-se ochii-n cap
Ca izvoarele întruna

Cine distruge popoară
Semănând frică și ură
Umflă-i-se limba-n gură
Ca pustiul de amara !

SCRISOARE MAMEI

Îți scriu astăzi, mamă, în ziua naltă-care
O dată lumea asta mai putea să se nască
Să re-învie cum codrii pe dealuri primăvara
Când nu devenise muntele de iască

Pe care numai bomba atomică mai poate
Să-l mai miște din locu-i sau să-l scufunde-n veac
Când tunurile urlă prin guri de șefi de state
Iar geniile lumii cu pumnu-n gură tac

E-atâta lumină în dimineața asta
Tu mergi pe cărăruie la morți în cimitir
Pe dealurile Tulcii eu scrutez viitorul
Și nu-ncetez de toate urlând să nu mă mir

Cum e posibilă lumea asta mă-ntreb ?
Popoare infantile strivite de bancheri
Cancerul e simbolul acestui veac penibil
În care viitorul demult este un ieri

Și tu te duci la morții noștri atât de palizi
Parcă ai fi în alte veacuri și-n alte ere
Și fruntea ta plutește asemenea unui astru
Printr-un văzduh ce urlă refuzând să mai spere

Și treci așa sfioasă ca un fulger pe plaiuri
În timp ce deasupra capului tău sclipind
Burghezii întind mese bancherii toarnă vinul
La post șefii de state se uita-n zări veghind

Să ai grija mamă de morții acestui veac
Ei sunt oamenii lumii cei mai frumoși din toți
Astfel că de departe mă-ntreb de n-ar fi oare
Mai umană lumea aceasta fiind din morți

Mă trimiseși în lume ca și cum ai trimite
Un munte-n care neamul tău între s-ar răsfrânge
Și iată-mă la țărnuțului unei mări înghețate
Învins în Bătălie țipând pe-un lac de sânge

Căci patria în care-am văzut lumina zilei
Acest Munte fantastic pe cerul lumii nins
De mii de ani ea geme de mii de ani ea luptă
Și-n nesfârșirea vremii ea tot n-a mai învins

Și-ți voi tot scrie, mamă, îngenuncheat pe-un țărnuț
Cu fruntea rezemată de-o patrie frumoasă
Azi m-aș întoarce iarăși la tine să mă mângâi
Însă nici soarta, Doamne, nici Țara nu mă lasă

Când nația română putea prin vremi să treacă
Asemenea unei raze sau unui taifun
Mulți pentru luxul vremii pentru burta lor hâdă
Sau doar pentru-al lor bine în contra ei se pun

Când poți fura ca-n codru de ce să mai muncești
Și să ai de toate fără să dai din mâini
O, voi care făcurăți atât pe patrioții
De la marginea țării vă strig în față, câini !

Și supus geniul țării de ce să mai spere
Când nonvaloarea șade cu fundul pe valoare
Sau țărnuțul pe câmpuri muncitorul la strung
Când cel care nu face nimic tot ăla are !

Frații mei de istorie frații mei de pământ
Averea și luxul nu sunt în timp de ajuns
Trebuie să vrem mai mult s-ajungem chiar pe lună
Scrâșnind să vrem de-a pururi s-ajungem cât mai sus

Să fim chiar o sută de milioane-n țară
Să nu mai fim în viață frizeri și vânzători
Ci oameni mari de știință cercetători științifici
O, asta îți cer țară de mii și mii de ori !

Ce mare nevoie avem de-un geniu-n fruntea țării
Oamenii politici sunt jigodii de rând
Au vile și mașină și nu mai vor nimic
Și lumea se întreabă gemând dar până când !

După atâtea decenii făcurăm chiar puțin
Să ne-o spunem conștiinței când ne trezim în zori
Și nu așa cum facem laudându-ne singuri
Numai astfel vom face mai mult de mii de ori

Eu îți scriu de departe mamă dragă și bună
Iată văd scrisoarea prin cer străbătând țara
Un cosmos mă-nconjoară și dulce mă pătrunde
Pe când la malul mării încet coboară seara

Acasă o fi bine mă-ntreb mereu mai stins
Că n-am ajuns doctor mai sunteți supărați ?
O lasă mamă scumpă o să mă urc o dată
Și-o să-ți scriu o scrisoare de pe munții Carpați

Pe lume văd că vine scadența de milenii
În țară se fură nimic nu merge bine
De mii de ori mai bine deși ar putea merge,
Tu acasă însă ai grijă auzi de tine

De pomii din grădină și de via antică
Eu n-o să-ncetez lupta cu știința și cu cei
Ce nu cred în izbândă și care ne trădără
Mama lor de canalii de hoți și de mișei

Și câteodată seara să te gândești la mine
Și să aprinzi lampa la care citeam eu
Și să mă vezi pe lume cum merg printr-o ninsoare
Și cum înving de-a pururi oricât mi-o fi de greu !

IMN

fiarele luminând pe țărmurile iubirii

marele popor al apropierii luminii valurile
întinderilor albe ale erelor pe dealurile vântului
cosmic înțeleptul coborând faldurile verii malurile
întinse ale aerului crinul dement în câmpiile
de putregai ale sufletului primordiala fluturare a
ierbii

o, iată, țipetele psihice cântând pe scările
plaiului

amintirea izvorului pe mesele corăbierului pierind
peste grădinile civilizației
păduri etice înflorind vremelnic deasupra pieptului
copilului

POPOARELE CÂNTĂ PE COASTE DE ZĂRI

Merge o umbră pe lumea aceasta
Popoarele cântă pe coaste de zări
Ea parcă vine ea parcă se duce
Dinspre niște mări triste către altfel de mări

Capul i se vede venind prin cer ca fumul
unui castel departe dintr-un ev feudal
și-acele mâini de neguri așezate pe munți
parc-ar conduce lumea prin vântul unui bal

Și-acea lumină-ntinsă pustie și străină
ca o Țara frumoasă trecând la brațul lui
popoarele pe piscuri îngenunchind de frica
trecerii nunții straniei care e-a nimănui !

DE DOUĂ MII DE ANI GEMÂND

De doua mii de ani gemând
Mergera istoria gravidă
Așa cum urca o omidă
O limba mare de pământ.

Mergera istoria umană,
Suflând cu burta pân-la gură
Îndoind plopii în natură
Și-nroșind lumea ca o rană.

Trecea istoria română,
Prin veacuri ca o arătare.
N-avea din pântecul ei mare
Nici-un mormânt ca să rămână !

IMN

lucurile roșii pascând pe coastele
timpului
așezarea înțeleptului în această parte a lumii
și răsărirea crinului la venirea lui pe cer ca
un astru
încotro vor pleca patimile vieții o, iată corăbiile
mari înțepenite în câmpie
femeile pe dealuri ca crucile
și nimeni pe malurile fluviului cântând

CINE-ȘI BATE JOC DE NEAMURI !

(Blestem)

Blestemat să fie, mamă
Cine-și bate joc de neamuri
Pielea să-i ajungă hamuri
Numele în veci sudalmă !

O privată fie-i țeasta
Celui care-și bate joc
De patrii fără noroc
Cât va ține lumea asta !

Și în veci de veci să fie
Blestemați aceia care
Țara-mi calcă în picioare
Ajungă-le neamul piftie !

Doamne, urlu, plâng și strig
Fie-ți milă de popoară
Prea e soarta lor amară,
Și-n istorie e frig !

VOCEA LUI BALCESCU

Eu voi fi dorul vostru peste nemărginiri !

CE SE ÎNTÂMPLĂ, ȚARA MEA, CU NOI ?

Ce se întâmplă țara mea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu Tine ?
Ne-am prăbușit la pământ în noroi,
Agonizăm și nu ne este bine !

Nimic nu merge-n țara asta tristă,
Plutește-asupra noastră un blestem
Lumina însăși este otrăvită,
Copiii-n pânțece se zbat și gem !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Munții Carpați pleznesc adânc și crapă,
Izvoarele pe gură scot puroi,
Și țara toată a devenit o groapă !

Doamne, fie-Ți milă de neamul acesta !

Ticăloșit și cel mai păcătos,
El neștiind acum își duce crucea,
Căci răstignit fii-va cum Christos !

Ce se întâmplă Țara mea cu noi ?
Ce se întâmplă neamul meu cu tine ?
Ne-am prăbușit la pământ în noroi,
Agonizăm și nu ne este bine !

ACEL MARE BĂRBAT

Tot repetăm întruna sus și tare
Că în istorie am fi avut
Bărbați de seamă care ne-au ținut
De mai putem fi azi popor sub soare

Și e un adevăr în ce se spune,
Dar tot atât de mult e-adevărat
Că ne-a lipsit acel Suprem Bărbat,
Să ne fi dus pe-a vremurilor culme !

Se va vedea aceasta mai târziu
Acum ne bucurăm doar de succese
Tăcut destinul calea lumii țese.
Eu plâng acel Bărbat. Ca și un fiu !

BĂLCESCU (doina)

Nici noi nu suntem de tot
Și nici Oltul nu e Olt
Și nici vântul nu e vânt
Nici mormântul de pământ
Nici fața nu ne e față
În astă vale si viață
Nici lumina e lumină
Cât sângele lui se varsă
Într-altă mare străină

Și nici setea nu e sete
Nici verdele nu e verde
Și nimic n-o sa rămână
Nici țărâna din țărâna
S-o ții ca un dor în mână
Pe mormânt să ți se pună
Și nici gerul nu e ger
Cât oasele-i înfloresc
Și se scutură și pier

Într-altă țară și-n alt cer

Sa dea Dumnezeu să dea
Să ne sece Dunărea
Și Marea Neagră să fie
Un scuiat și o piftie
Puturoasă și bătrâna
Și munții Carpați țărână
De-aruncat în patru vânturi
Nici de pus pe patru scânduri
Nici tu om ca să te bucuri
Nici tu suflet să iubești
De-om mai fi așa haini
Cu cei ce vor fi Bălcești
În veacurile ce vin !

PATRIILE PRIVIND PRIN TIMP

Ce dor le-o fi patriilor de verzile coline
Le vezi pe glob pierdute și cuminte
Cum privesc lung în zare și ascultă
Poate-or veni acele vremuri sfinte

Că dinspre partea șefilor de state
Și-a indivizilor care mereu se-ngrașă
De-ar putea veacu acesta să pleznească
Cea mai penibilă a timpului cocoașă

Ce dor le e patriilor de vremile antice
Nu le vedeți în zare cum palide devin
Cum încet se usucă și cum a fi în vremuri
Chiar țări cumiți și blânde este un mare chin

De multe ori la țărnul câmpiei române
Mă-ntreb cum e posibil într-o lume grotească
Să mai fie o țară capitalistă-n timp
Și să nu se revolte să nu înnebunească ?

Le este dor asemenea unor berze pe dealuri
De la-nceputul lumii flămânde și străine
Cu ciocurile-ntinse departe-n universul
Din care viitorul li se pare că vine

Ce dor le-o fi patriilor de Dumnezeu
Le vezi pe dealuri triste și cuminte
Cum privesc lung în zare și ascultă
Poate-or veni acele vremuri sfinte !

PRINȚUL DE LA OLT

Se-auzea un cer, se-auzea un vis
Și trecea prin lume „Prințul de la Olt”
Și fugeau atomii mai departe-n ei
Pe-o câmpie tristă spre un fel de tot

Și-ncepea în lume, roșu să lumine
El pierea în zarea ca o frunză-n dungă
Se vedea prin trupu-i mortul care vine
Și la care odată el avea s-ajungă

Și prin roșul lumii se pornea un vânt
Ca un fel de cântec straniu și sublim
Și vedeam atomii încolțind pe coaste
Si pe-un fel de munte focul ce-o să fim

Și în zarea tristă a cancerului roș
Toga lui de purpuri se vedea albind
Și ca printr-o poartă pătrunzând prin mortul
Tot venind spre lume și nu mai venind !

JUDECATA

Nu se mai ivește din țării judecata
Și toți se fac în țară fi uitat de tot
Plină de bube-i lumea mâncată-ncet de viermii
Ce gem adânc în dealuri sătui de nu mai pot

Iată că marea crimă în loc să ștergă vina
Ce din adânc de vremuri se-adunase mereu
Ea se adaugă tristă mării vini seculare
Sporind-o fără margini până la Dumnezeu

Putrezesc negre, Doamne, dealurile pe coaste
Munții sunt hoituri triste duhnind pe orizont
Umblă prin sate viermii acoperind pământul
Ros e pân’-n măduvă bătrânul nostru Olt

Și iată iar nemernic se mai gândește-o vină
În speranța că totuși pedeapsa i-ar aduce
Se crește-un nou Bălcescu pentru sacrificare
Și-n răsul omenirii este urcat pe cruce

Nu se aude-o șoaptă cerul rămâne-nchis
Zărilor încuiate totul parcă e-n veci
Bubuie viermii-n lume umblând călări pe dealuri
Și crește-un fel de gheață din pieile lor reci

Nu cumva stau sub ceruri și mă întreb mereu
Trece prin mine vântul ca cerul și ca dorul
Ne-am ucis însăși șansa de-a fi eliberați
Asasinând nemernic însuși Judecătorul ?

ȘI RÂD

Și râd dement în lume
și nu mă mai opresc
mă vor privi popoare
pe piscuri de Carpați

Și vor trecea prin secolii
popoarele la vale
încremenite straniu
cu ochii sus pe boltă

Și își vor face cruce
și ca niște statui
purtate pe o bandă
se vor duce prin timp

Cu fața-ncremenită
întoarsă lung spre stâlpul
al cărui râs nemernic
Bubuie pe Carpați

NE TREBUIA O CRUCE

Nu vedeți o ființă pe dealuri
târându-și crucea imensă
arborele pe dealuri
cară cerul prin trunchiul lui

Fiecare popor trebuie în
lumină să-și aibă crucea lui
astfel el nu este încă născut
și pierdut este în ceața istoriei

Brâncuși cioplea Coloana Infinită
dar el încă nu se născuse
tot meșterea de mii de ani
ceva la lumină și la infinit

Poporul în genunchi pe coaste
așteaptă după orizont apariția lui
el cântă pe partea cealaltă a lumii
în veci n-avea de gând să vină

Ne trebuia o cruce s-o purtăm
pe dealurile însorite ale Universului
vai și nu aveam nici un mort în neam
ce să ne facem în istorie !

CE REGRETĂM ?

Nu ne venise-n minte
Fosforica idee
Ca o cascadă curge
Lumina peste creier

Nu trebuia cu pietre
Sa-l izgonim departe
Astăzi ne doare cerul
De vidul din ființă

Noi trebuia în lanțuri
Urçați pe-un fel de deal
Pe marea Europei
Să-l arătam mulțimii

SENS

mergem pe o câmpie albă și pe abis
și vorbim cu Tine în vis

vremea noastră, Doamne, când mai vine
se sleiește cerul de Tine

de când așteptăm sub deal
a ruginit în noi orice mineral

și dealurile s-au zbârcit
și și-au dat drumul în zenit

mergem ruți și sfâșiați prin pustie
poate dincolo de zare să fie

Doamne și de atâta drum
ni s-au făcut sufletele scrum

o dată vom ajunge dincolo de zare
puțină lumină puțin cer și puțină sare

de mii de ani mergem spre el neconținut
și el se retrage în infinit

parc-ar fi vânat și noi vânători
ne-am revoltat de mii de ori

când să punem mâna pe el
ne-am trezit în mână cu-n fier

când l-am văzut la față
era de gheață

când l-am văzut în fundul lumii
avea chipul genunii

când s-a apropiat pe dealuri și pe afară
era primăvară

și-am strigat cât am putut de sus din coastă
Doamne, aceasta e țara noastră !

și-apoi a pierit
în ceață și-n argint

ce lume o fi aceasta în care
n-ai cer n-ai timp și n-ai zare ?

Înalte vino de acolo din viitor
și ia-ne de mână ușor

și du-ne în lumină în pustiu
să nu mai fim să nu mai fii să nu mai fiu

să ne mai rătăcim prin pustie și prin timp
ai nimănui fără chip

ni s-a urât, Doamne, și-am obosit
de atâta mers și negăsit

și de atâta căutat
ne-am săturat...

MÂINILE RIDICATE

Mâinile ridicate prin copilăria lumii
ca o candelă fața lui agățată de-un deal
la poalele ei un oraș eretic arzând
într-un veac prea târziu ideal

Prin gura măștii lui curge un fluviu
pe care aisberguri se văd lucind în soare

și pe țărături coborând un schelet de femeie
cu un crin în mână răsând în gura mare !

ȚĂRÂNĂ CĂLĂILOR

E-n pământul Țării, Doamne,
O țărână care zbiară
Pe care-o scuiă sălbatic
Toată țărâna din țară

Cum ar vrea țipând pământul
s-o arunce-n altă parte
cum ar vrea și ea să plece
dar nimic nu se mai poate

Odihnesc călăii Țării
În biata țării țărână
Pe când osul lui stă, Doamne,
Singur în zare străină

N-o fi crezut că nu-l vindem
De s-ar mai fi întors iară
Sau nu-i mai avu loc crucea
De călăii lui în țară ?

Sau i-a fost atât de silă
Că în loc să ne mai vadă
Și-a-ntors fața de la neamu-i
Și s-a dus în lumea-ntreagă

N-are râu-n vaduri pietre
N-avu țara asta zei
Câți trecură peste dânsa
De nemernici și mișei

Din adânc de vremi și până
În țăriile albastre
Blestemați să fi-ți de-apururi
Negurile mării voastre !

Și pentru urmașii voștri
Ce-ar dori în veci să vină
Le strigăm din veac s-audă
Că nu mai avem țărână !

INVENTAREA LUI

Nu cumva el Bălcesu a fost trimis anume
Și intra în cetate un fel de cal troian
Eu l-am văzut pe dealuri trist ca o schelărie
Cum îl trăgeau popoare icnid prin subteran

Căci cum putea poporul acesta să mai meargă
Nepedespit prin veacuri de prea atâta vină
Lumina chiar lumina nu mai intra în țară
Mucegăiau și munții de-atâta nelumină

Atâta lașitate ca un văzduh duhnind
În care păsările cad ca fulgerate
Și-atât de multă, Doamne, într-un popor pitic
Atâta ură egoism și lașitate !

Și râurile negre de sânge vinovat
Dealurile buboase de scârbă îmbălată
Totul țipa în țară după iluminare
Și se rugau lui Dumnezeu de judecată

Unde mai sunt în crânguri satele văruite
Numai țândări de oase lucind prin hududoaie
Nu se mai văd pe-afară cei ce mai trăiesc încă
Turlele de biserici pe zări par mari buboaie

Câmpia însăși, Doamne, e cancerul întins
Și tot văzduhul negru e-o mare de puroi
Și zarea-ntunecată stând ca o poartă-nchisă
În calea oricui raze a vremurilor noi

Și pentru că nimeni nu știa care-i vina
Ea trebuia creată imensă clară vie
Dar cum numai pustiul se-ntinde-n jurul nostru
Numai de-aici din țară ea mai putea să vie

Și-atunci ei născociră un fel de suflet sumbru
Un vânt ce din adâncuri bătând i-ar lua pe sus
Ceva ce i-ar distruge insinuat în toate
Căruia moartea lumii nu i-ar fi chiar de-ajuns

Și luară din mulțime copilul cel mai pur
Și-l trecură prin vaduri îl trecură prin piatră
Și dăltuind statuia puseră-ntrânsa lumea
Să pară și mai odioși la judecată

Și cum vedeau în minte spectacolul sublim
Ca pe cea mai înaltă a lumii sărbătoare

Cum își ucid profetul ca ultimele fiare
Purtând de-acum în lume chiar vina cea mai mare

Ei sunt de-acum barbarii, iudele acestei lumi
Cine i-ar ierta oare că și-au ucis profetul
Cel care avea lumii întregi să-i dea un sens
S-o ducă sus pe piscuri și-ceruri cu încetul

Se vedeau în apusul tomnatic canteroși
Cum exultă pe dealuri dănțuind păgâni
Eliberați de chinul de-a nu avea vreo vină
Ei ce mâncau de veacuri cu bubele pe mâini

Putea să vină acum cineva să-i ucidă
Cineva de flăcări cineva de fier
Să-i judece o dată ca să se simtă apoi
În vecii vecilor curați sub cer

Să meargă pe sub bolțile înalte
Ușori ca fulgii și curați și demni
Să crească holdele zbierând sub lună
Și fii lor să meargă mândri și tari prin vremi

Plaiurile buboase să fie plaiuri line
Izvoarele să plângă atât de clar sub noi
Să fie-un fel de imn cuprinzând lumea
Pierzând-o în țării și-n timpuri noi !

RITUAL DE JERTFĂ

Cum stăteau pietrele sub cer
Pe coastele acestei lumi
Din vecii nimeni nu venise
Și ele tot mai așteptau

Și începea un fel de dor
Să-ngroape crunt această țară
Și se-nălța adânc din pietre
Un urlat roșu ascuțit

Un apus negru mohorât
Curgea pe lucruri și pe sate
Pe păsările care-n haos
Se surupau dezaggregate

Materia curgea pe sânge
Oasele îi crăpau țipând
Ca la-nceput în elemente
Căzând în haos rând pe rând

Și începea un fel de ceață
Ce-nchega lumea și-o ducea
Un fel de mână din adâncuri
Purtând o roșie lalea

Se-adunau pietrele în ziduri
Și coastele intrau în dealuri
Și păsările în văzduh
Și lumile în idealuri

Și se-nălța un fel de Dom
Pe acest spațiu carpatin
Un fel de muzică de schele
De răsărit și plai divin

Și Domul dispărea-n apus
Și apărea pe alte mări
O pasăre-notând nemernic
În disperatele ninsori

Și acea umbră vișinie
De linii care fulgera
Trecea încet și lin pe dealuri
Purtând o stranie lalea

Și-aluneca și-aluneca
Și se vedea un fel de poartă
Cum se deschide Domul scitic
Și cum se culcă-n lespezi moartă

Și zidurile cum se-adună
Și se înalță tremurând
Un fel de cer oglindind lumea
Adâncul cel mai din adânc

La baza cerului ca-n zidul
De sticlă al unei mănăstiri
Se vedea trupul ei zidit
Din linii și din scânteiri

Și cosmosul cum se luminează
Și apele se limpezesc
Și-apare Domul de lumină
Și prundul lumii românesc

Și schelele acestei lumi
Apăreau veșnice și prinse
De bolți înalte și adâncuri
Și de câmpiile antice

Imnuiam plaiurile-n cer
Țara-n lumină ca un templu
Vizionar din temelii
O sui prin timpuri și-o contemplan !

TUDOR

Tudore, țărâna ta
Stătea-n aer și cânta

Clănțănea din dinți lumea

Și venea un cal pe zare
Cu un munte în spinare

Trecea muntele trecea

Și țărâna ta stătea
Tot în ceruri și cânta

IDEEA

Bălcescu este forma dintre apus și țară
Ea e însăși ideea dintr-o lume străină
Și când apusul trece prin fața lumii noastre
Umbra lui se vede pe dealuri de lumină

Nouă doar ni se pare că a trecut prin veacuri
a fost un fel de umbră o copie anume
și când un nou Bălcescu se duce dintre noi
a mai trecut o dată Apusul peste lume !

MOLDOVA !

Mai mult mireasmă și mai mult cântare
Zăvoaie antice și răcoroase
Pe lume a Moldovă cum miroase
Rămâi o clipă ca trăsnet pe zare

Cum este sufletul adânc în trup
Atâta pace și atâta milă
Ca barza în apus pe o colină
Parcă din bolta neamului mă rup

Plutirii noastre ea îi este mare
Și stâlp crescând din Țara Românească

Ea steag în vânturi este să plutească
Idea bucuriei când te doare !

ȘI DE-O FI SĂ FIE

Și de-o fi
Să fim
În veci
Or sta
Dealurile
Reci
Și câmpiile
Pierdute
Munte
Singur
Lângă munte
Grăunte
Lângă
Grăunte
Și izvor
Lângă
Izvor
Gând cu
Gând
Și dor
Cu dor
Și pustiu
Lângă
Pustiu
Mort cu
Mort
Și viu
Cu viu
Și-or veni
Rându
De-arându
Stihiile
Prăpădindu
Potoape
După
Potoape
Foc și
Apă
După ape
Și-or fi
Ca și cum
N-au fost
Nici unele
Fără rost

Munții
Cu izvoarele
Stelele cu
Soarele
Câmpia cu
Veșnicia
Marea cu
Nemernicia
Cerul
Singur
Cu tăria
Piscurile cu
Mândria
Și de-o fi
Să fim
În veci
Toate-or
Sta la
Fel de
Reci
Infinite
Și
Întregi !

CUPRINS

Bălcescu	8
E Domnul nostru sacru, e Domnul Nicolae	8
Bărbatul din fața popoarelor	9
Eu vin sfânt	10
Fratele meu	11
Miorița	11
Mihai Viteazul în Războiul de Independență	12
Nebunia lui degeaba	12
Damnare	13
Bălcescu în Războiul pentru Independență	13
Cerul înclinat	14
Arborele pe culmi	14
Țară mică și sinucigașă	14
Ci râde țara mea ci râde	15
Naștere	15
Atât de umilit	16
Toți și-au bătut joc de tine Țara mea	17
Ne aducem aminte	18
Cauza	18
Imn	18
Isus –Bălcescu	19
Eram un fel de aer lângă Munții Carpați	20
Părinții	20
Inerție	20
Ce Țară, Doamne, și ce neam trist	22
De-am fi avut o dată măcar și noi noroc	22
Pieire	23
Credeam	23
Și m-am vărsat sălbatic în golul lui imens	23
Imnul tinerilor care s-au jertfit pentru Țară	24
De ce vii, Doamne	25
Când mă privesc în cosmos și-n istorie trist	25
Și ne ia , Preabunule, la sân	26
Cel fără față	27
Istoria noastră	27
Nicolae	28
Marii Bărbați ai neamului	29
Toți te crezură neamul meu nerod	29
Materia ne lasă materia se duce	30
Țara Românească	30
Nu mai sunt ființă	31
Eu merg cântând pe lume sub forma unui Munte	31
Imn	32
Conducătorii care își bat joc de neamul lor	32
Se vede-un trup plutind	32
O, Țara nea, o, Țara mea infirmă	33
Imn	33

Ninge	34
Rană, suntem, Doamne	34
Ardealul	35
Imn de patrie	35
De-atâta nemernicie	36
Demagogilor	37
Bălcescu venind din viitor	37
Mai suntem animale	38
Licheaua tot lichea rămâne	39
Eu strig dintr-o câmpie	39
Scrisoare copiilor mei nenăscuți	40
Fii, țara mea	43
Imn	43
Mesianism	44
Și trebuiau să meargă popoarele de mâini	44
Ce țară mică, p plină de ură	44
Imn	45
Cine este cel care ?	46
Imn	46
Politicienilor	47
Și vom pătrunde singuri în strania câmpie	47
Pură pieire	47
Blestem	48
Scrisoare mamei	48
Imn	50
Popoarele cântă pe coaste de	51
De două mii de ani gemând	51
Imn	51
Cine-și bate joc de neamuri	52
Vocea lui Bălcescu	52
Ce se întâmplă, Țara mea, cu tine ?	52
Acel mare bărbat	53
Bălcescu (Doină)	53
Patriile privind prin timp	54
Prințul de la Olt	55
Judecata	55
Și râd	56
Ne trebuia o cruce	56
Ce regretăm ?	57
Sens	57
Mâinile ridicate	58
Țărâna Călăilor	59
Inventarea lui	60
Ritual de jertfă	61
Tudor	63
Ideea	63
Moldova	63
Și de-o fi să fie-n veci	64

DESPRE ȘTEFAN DUMITRESCU

„O țară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susținut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoșilor plecați la luptă, o țară halucinantă, un pământ cântător și orbit de lumină proslăvește în versurile sale recente Ștefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaște țărmlul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă și riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuț numai, ci își creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate și se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărui îndoieli, spirit neliniștit și în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile și de poeme reclădind universul, Ștefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinței și neliniștii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat” .

Ana Blandiana, Amfiteatrul, nr I2, 1971.

"Ștefan Dumitrescu: În tot ceea ce faceți și gândiți aveți mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceți școală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăți de spirit la fel de durabile ca și cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte și interesate pecuniar ca să găsiți o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiți. Singura soluție ar fi să vă adresați unei edituri ca Humanitas, care ar putea fi interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră."

ION ZUBAȘCU, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993